

თავი X. თურქეთის საზინაო პოლიტიკა XX საუკუნის 90-იან წლებში

XX საუკუნის 80-იან წლებში ნაციონალურ-ისლამურ სინ-თეზს ქვეყანაში მიემხრო მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი, რამაც 90-იან წლებში ნიადაგი მოუმაზადა ისლამური იდეების გავრცელებას, წინამონეწას, რაც ისლამისტების აზრით, თანასწორობისა და სოციალური სამართლიანობის პრინციპებზე იქნა აგებული და შესწევდა უნარი დაებრუნებინა თურქეთი ე. წ. „ისლამის ოქროს ხანაში.“

სულეიმან დემირელი

90-იან წლებში ქვეყანაში პოლიტიკური განვითარების მძიმე ტვირთი თავის თავზე აიღო ჯერ ისლამური კეთილდღეობის, ხოლო შემდეგ სათნოების პარტიამ, რომლებიც არჩევნებიდან არჩევნებამდე ძლიერდებოდნენ და მყარ დასაყრდენს იძენდნენ საზოგადოებაში.

90-იან წლებში ისლამისტების გააქტიურება და მათი ხელისუფლების სათავეში მოსვლა დაკავშირებული იყო მრავალწლიან პროცესთან.

იგი უმთავრესად გამონეწეული იყო თურქულ საზოგადოებაში რელიგიური უფლებების განმტკიცებით და სახელისუფლებო პარტიებში ისლამური ორიენტაციის მომხრეთა ზრდით.

90-იან წლებში ისლამისტების მიმართ სახელისუფლებო პარტიების (დედასამშობლოს და ჭემმარიტი გზის) ინტერესები ყოველთვის არ ემთხვეოდა ერთმანეთს, ისინი ხშირ შემთხვევაში ურთიერთ საჯარო საყვედურებსა და დაპირისპირებებში ვლინდებოდა, რაც მკვეთრად ზემოქმედებდა ქვეყნის პოლიტიკურ მდგომარეობაზე და დიდ უკმაყოფილებას იწვევდა საზოგადოებაში. ყოველივე ამან ქვეყანაში მათი ავტორიტეტის დაცემა და სოციალური დაძაბულობის ზრდა გამოიწვია. ქვეყნის ბიუჯეტის არამიზნობრივმა ხარჯებმა და ეკონომიკის არასწორმა დაგეგმარებამ თურქული ლირის არნახული გაუფასურე-

ბა გამოიწვია. ფაქტია, რომ თურქი მოსახლეობის ისლამისტებისადმი მხარდაჭერა უმთავრესად ქვეყანაში არსებული სისტემისადმი უნდობლობით იყო განპირობებული. რიგით ამომრჩევლებს მოსწყინდათ მემარჯვენე და მემარცხენე მიმართულების პარტიების მუდმივი ქიშპი, მტრობა, კორუფცია, დაპირებები მომავალში უკეთესი ცხოვრებისა და სხვა. ამ ვითარებიდან გამომდინარე, 90-იან წლებში, ისლამური ორიენტაციის პარტიებმა მიზნად დაისახეს ქვეყანაში დაეწყოს „სამართლიანი წესრიგის“ დამყარება, რაც მუსლიმ ამომრჩეველთა დიდი ნაწილისათვის მისაღები აღმოჩნდა.

90-იანი წლების დასაწყისიდან ისლამური კეთილდღეობის პარტია საპარლამენტო არჩევნებში ნელი სვლით იკაფავდა გზას ხელისუფლებისაკენ. 1991 წლის 20 ოქტომბერს ჩატარებულ საპარლამენტო არჩევნებში, პარტიამ ხმების 16,8% მიიღო და პარლამენტში 62 დეპუტატი გაიყვანა.

	პარტიის დასახელება	პროცენტი	დეპუტატების რაოდენობა
1	დედასამშობლოს პარტია (ANAP)	24,01	115
2	კეთილდღეობის პარტია (RP)	16.8	62
3	ჭეშმარიტი გზის პარტია (DYP)	27.03	178
4	მემარცხენე-დემოკრატიული პარტია (DSP)	10.75	7
5	სოციალ-დემოკრატიული სახალხო პარტია	20.75	88

1991 წლის არჩევნებში გამარჯვებული ჭეშმარიტი გზის პარტიის თავმჯდომარემ სულეიმან დემირელმა სოციალ-დემოკრატების შეთავაზებით თურქეთის ისტორიაში პირველად ჩამოაყალიბა მემარჯვენეებისა და მემარცხენეების კოალიციუ-

რი მთავრობა, მაგრამ 1993 წლის 17 აპრილს მოულოდნელად გარდაიცვალა თურქეთის პრეზიდენტი თურგუთ ოზალი, რასაც ქვეყანაში გარკვეული პოლიტიკური ცვლილებები მოჰყვა. ახალ პრეზიდენტად აირჩიეს სულეიმან დემირელი.

კეთილდღეობის პარტიისა და მისი მეთაურის ნეჯმეთინ ერბაქანის პირველი სერიოზული წარმატება 1994 წლის 28 მარტს ჩატარებული მუნიციპალური (ადგილობრივი) არჩევნები იყო, რომელშიც ისლამური მიმართულების პარტიებს მხარი დაუჭირა მოსახლეობის 19%-მა. არჩევნები რესპუბლიკური

თანსუ ჩილერი

თურქეთისათვის სენსაციური იყო, რადგანაც ეს პარტიის სერიოზული განაცხადი იყო დიდ პოლიტიკაში.

ერთი შეხედვით თითქოს შეუძლებელი უნდა ყოფილიყო ლაიცისტურ თურქეთში ისლამისტების წარმატება, მაგრამ ეს ყველაფერი ათწლეულების განმავლობაში წარმოებული პოლიტიკის ლოგიკური შედეგი იყო. საქმე ისაა, რომ 40-იანი წლებიდან მოყოლებული მთავრობამ მოსალოდნელი კომუნისტური საფრთხის განეიტრალების მიზნით დაიწყო ისლამის

წახალისება, რის შედეგად ქვეყანაში 90-იანი წლები ისლამის აღორძინების ნამდვილ ოაზისად იქცა. ამის ნათელი მაგალითი იყო 28 მარტის არჩევნები, სადაც ისლამურმა პარტიამ ქვეყნის ცენტრალურ, აღმოსავლეთ და სამხრეთ-აღმოსავლეთ რეგიონებში და თურქეთის დიდ ქალაქებში (ანკარა და სტამბოლი) ხმათა უმრავლესობა მოიპოვა.

1995 წლის მეორე ნახევარში პრემიერ-მინისტრ თანსუ ჩილერის მთავრობასა და პარლამენტს შორის დაპირისპირებამ თურქეთის საშინაო ცხოვრება მკვეთრად დაძაბა.

1995 წლის 5 დეკემბერს დაგეგმილ პარლამენტის საგანგებო სხდომაზე უნდა განხილულიყო არჩევნების ვადის გადატანის და პრემიერ-მინისტრ თანსუ ჩილერისა და მისი მთავრობის ნდობის საკითხი, რაც უმთავრესად გამონვეული იყო ქვეყანაში შექმნილი მძიმე სოციალურ-პოლიტიკური ვითარებით. საგან-

გებო სხდომა არ შემდგარა, რადგან პარლამენტში დეპუტატთა საჭირო რაოდენობა (150 კაცი) არ გამოცხადდა. მიუხედავად ასეთი ვითარებისა, შეთანხმდნენ, რომ მეჯლისის არჩევნები ჩატარდებოდა 1995 წლის 24 დეკემბერს. ამით ფაქტობრივად ქვეყანაში წინასაარჩევნო სამზადისი დაიწყო.

1995 წლის 6 დეკემბერს, თურქეთის სტატისტიკის სამმართველოს მიერ გამოქვეყნებული მონაცემებით, თურქეთში ამომრჩეველთა რაოდენობა წინა არჩევნებთან შედარებით 7,3%-ით გაიზარდა. რაც საარჩევნო კანონში შეტანილი ცვლილებებით (24 დეკემბრის საპარლამენტო არჩევნებში ხმის მიცემის უფლება პირველად 18 წელს მიღწეულ ახალგაზრდებსაც ეძლეოდათ) იყო გამოწვეული. საგრძნობლად გაიზარდა საარჩევნო უბნების რაოდენობაც (139 ათასი).

ისლამურმა კეთილდღეობის პარტიამ წინასაარჩევნო მართონის დროს, პოპულისტური ლოზუნგების გამოყენებით („ჩვენ მოვდივართ ხელისუფლებაში, რათა მივცეთ ხალხს ის, რაც მათ სურთ;“ „მორწმუნეთა ჩაგვრაზე უარი;“ „ერის დამცირების შეწყვეტა;“ „ნამდვილ დემოკრატიაზე გადასვლა;“ „დამოუკიდებელი, საკუთარი საგარეო პოლიტიკის წარმოება“ და სხვა), შეძლო თურქი მოსახლეობის გარკვეული ნაწილის ნდობის მოპოვება. არჩევნების წინ მათ ქვეყნის გადარჩენის ერთ-ერთ საშუალებად პარტიის „ეროვნული“ მოდელი მიიჩნიეს: „მდიდარი მოქალაქე – მდიდარი სახელმწიფო.“

პარტია საჯაროდ აცხადებდა, რომ აუცილებელი იყო „რწმენის“ თავისუფლების აღიარებაზე ისეთი კანონის მიღება, რომელიც ჩადრის ტარების თავისუფლებას, დღეში ხუთჯერ ლოცვას, ვაკუფებისა და რელიგიური სკოლების საქმიანობას, ლოცვაში არაბული ენის გამოყენებას უზრუნველყოფდა.

შეიძლება ითქვას, რომ 1995 წლის 24 დეკემბრის არჩევნები თურქეთისათვის დიდი პოლიტიკური მნიშვნელობის მოვლენად უნდა გადაქცეულიყო, რომელსაც რესპუბლიკური თურქეთის შემდგომი ბედი უნდა განესაზღვრა. ამ ფაქტთან დაკავშირებით საინტერესოა თანსუ ჩილერის წინასაარჩევნო მიმართვა თურქეთის მოსახლეობისადმი: „თქვენი გადანწყვეტილება - ეს არის არჩევანი ცივილიზაციასა და სიბნელეს შორის“ (ნათელია,

რომ სიბნელეში ჩილერი ისლამისტების გამარჯვებას გულისხმობდა (ე. მ.).

თურქეთის პოლიტიკური წრეებისათვის კეთილდღეობის პარტიის წარმატება მოულოდნელი არ იყო. ისლამური იდეების ქადაგებით ქვეყანაში პარტიამ უკანასკნელ წლებში დიდი პოპულარობა მოიპოვა. სტამბოლში გამართულ წინასაარჩევნო მიტინგზე პარტიის ლიდერმა ნეჯმეთინ ერბაქანმა განაცხადა: „თუკი თურქი მოსახლეობა მხარს მის პარტიას არ დაუჭერდა, მსოფლიოს მონები იქნებოდნენ.“ ამას თან დაემატა 1995 წლის მარტში სტამბოლში ახალი არეულობები, რაც შიიტთა ყავახანების დაცხრილვა და ათობით მორწმუნე ადამიანის დაღუპვა გამოიწვია.

როგორც ვხედავთ, თურქეთში წინასაარჩევნო კამპანია მეტად დაძაბულად მიმდინარეობდა, რაც შემდგომში ისლამისტებსა და ლაიცისტებს შორის დაპირისპირების საბაბი გახდა. 1995 წლის 24 დეკემბერს თურქეთში ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, სადაც 550 ადგილზე პრეტენზიას 12 პარტია აცხადებდა. მათგან დაწესებული 10%-იანი ზღვარი გადალახა ისლამური ორიენტაციის კეთილდღეობის, ქეშმარიტი გზის, დედასამშობლოს და სახალხო-რესპუბლიკურმა პარტიებმა.

არჩევნების შემდეგ თურქეთში მდგომარეობა სასიკეთოდ უნდა შეცვლილიყო, მაგრამ მოხდა პირიქით, კოალიციის შექმნასთან დაკავშირებით პარტიებს შორის დაიწყო დაპირისპირება.

	პარტიის დასახელება	პროცენტი	დეპუტატების რაოდენობა
1	კეთილდღეობის პარტია (RP)	21,38	158
2	ქეშმარიტი გზის პარტია (DYP)	19,18	135
3	დედასამშობლოს პარტია (ANAP)	19,05	132

4	მემარცხენე-დემოკრატიული პარტია (DSP)	14,64	76
5	სახალხო-რესპუბლიკური პარტია (CHP)	10,71	49
6	ნაციონალური მოძრაობის პარტია (MHP)	8,18	-

1995 წლის დეკემბრის არჩევნებს თურქეთში პოლიტიკური კრიზისი მოჰყვა, რადგანაც არჩევნების შედეგებს არცერთი პარტიისთვის არ მიუცია ერთპარტიული მთავრობის შექმნის უფლება. მეტიც, ჭეშმარიტი გზის და დედასამშობლოს პარტიები, საგრძნობლად ჩამორჩა ნეჯმეთინ ერბაქანის ისლამურ პარტიას. კოალიციური მთავრობის შექმნასთან დაკავშირებით ქვეყანაში დაიწყო რთული პოლიტიკური „ვაჭრობა.“ უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ გარიგება უმთავრესად რამდენიმე საკითხის ირგვლივ მიმდინარეობდა: ვინ გახდებოდა პრემიერ-მინისტრი, ვინ იქნებოდა კოალიციის მესამე წევრი, თუკი დედასამშობლოს და ჭეშმარიტი გზის პარტიები გაერთიანდებოდნენ, ვინ უხელმძღვანელებდა მთავრობაში ეკონომიკის დარგს, როგორ განაწილდებოდა პარტიებს შორის მინისტრთა პორტფელები და სხვა.

მესუთ ილმაზი

ვითარებას ართულებდა ის გარემოებაც, რომ სახელისუფლებო პარტიებმა საერთო ენა ვერ გამონახეს. ამიტომაც არ იყო გამორიცხული, რომ დაიწყებოდა ნეჯმეთინ ერბაქანის პარტიასთან დაახლოების პროცესი.

მეორე მთავარი წინააღმდეგობა სამთავრობო პარტიებს შორის გახლდათ საკითხი, თუ ვინ გახდებოდა კოალიციის მესამე წევრი. მესუთ ილმაზი აცხადებდა, რომ კოალიციაში მემარცხენე - დემოკრატიული პარტია (ბიულენტ ეჯევეითი) უნდა შესულიყო, რომელთანაც იგი ინტენსიურ მოლაპარაკებებს აწარმოებდა, ხოლო თანსუ ჩილერი უფრო სახალხო-რესპუბ-

ლიკური (დენიზ ბაიკალი) პარტიისაკენ იხრებოდა. კოალიციის შემთხვევაში პრემიერ-მინისტრის პოსტზე თანსუ ჩილერიც და მესუთ ილმაზიც ასახელებდნენ ბიულენტ ეჯევიტის კანდიდატურას. ჩილერს და მის პარტიას ილმაზი არ სურდა არათუ პრემიერ-მინისტრად, არამედ საგარეო საქმეთა მინისტრადაც კი.

თანსუ ჩილერის მომხრეები და თვით სახალხო-რესპუბლიკური პარტიის ლიდერი დენიზ ბაიკალი, მესუთ ილმაზის სამთავრობო ფორმულას მიიჩნევდა „ომის ტაქტიკად და არა შეთანხმებად“ და თვლიდა, რომ ეს იყო დედასამშობლოს და მისი ლიდერის მხრიდან ჭეშმარიტი გზის პარტიის იზოლაციაში მოქცევის ცდა, რაც მათი აზრით ქვეყანას კარგს არაფერს მოუტანდა.

რაც შეეხება კეთილდღეობის პარტიას, თავდაპირველად მასთან კოალიციაზე კონკრეტულად ახალს არაფერს აცხადებდნენ, მაგრამ ამ პარტიისადმი მესუთ ილმაზის შედარებით ლოიალურ დამოკიდებულებაზე ბოლო პერიოდში პოლიტიკოსები (დევლეთ ბაჰჩელი, დენიზ ბაიკალი) აშკარად საუბრობდნენ.

ასეთ ვითარებაში, როცა პარტიებს შორის დავა და დაპირისპირება არ ნელდებოდა, საზოგადოებრივი აზრი უფრო მეტად იხრებოდა იმ დასკვნისაკენ, რომ „თურქეთი რჩებოდა ქალსურ სიტუაციაში და პარტიათა ლიდერები გონს უნდა მოსულიყვნენ, რათა არ დაეღუპათ ქვეყანა.“

პოლიტიკურმა არამყარობამ ქვეყანაში ეკონომიკური მდგომარეობის გაუარესება გამოიწვია. არჩევნების შემდეგ თურქეთში ახალი ძალით იფეთქა ინფლაციამ, რამაც ფასების მკვეთრად გაზარდა. ენერგომატარებლების და ბენზინის ფასმა ქვეყანაში 20-25%-ით მოიმატა. 15%-ით გაძვირდა სასმელი და თამბაქოს ნაწარმი, 12%-ით შაქარი და პური, 100%-ით საფოსტო მომსახურება და ა. შ.

1996 წლის იანვრის მონაცემებით თურქული ლირა, ამერიკულ დოლართან მიმართებით თითქმის 10 ათასი ერთეულით დაეცა და თებერვლის დასაწყისისათვის ერთი აშშ დოლარი 65000 ლირას გაუთანაბრდა. ამ ფაქტთან დაკავშირებით საინტერესოა თანსუ ჩილერის განცხადება: „ნუ შევქმნით ქვეყანაში დაძაბულობას, ნუ ავჩქარდებით, ნუ მოვშლით ნდობის იმ ფაქტორს, რომელიც ჩვენ შორის დღემდე არსებობს.“ ამით მან მი-

მართა მესუთ ილმაზს, რომლის პასიურობაზე აშკარად მიუთითებდნენ.

1996 წლის მარტში, ჯერ კიდევ თანსუ ჩილერის მთავრობაში ყოფნის დროს, კეთილდღეობის პარტიის ზოგიერთი აქტივისტი ცდილობდა დაედანაშაულებინა სამხედრო ხელმძღვანელობა შეიარაღებულ ძალებში ლოცვის შეზღუდვის მცდელობაში, იმ მიზეზით, რომ ყაზარმებში ამისათვის არანაირი პირობები არ არსებობდა. სამხედრო ხელმძღვანელობამ ამ ფაქტთან დაკავშირებით საზოგადოებას აუწყა, რომ ისლამური ორიენტაციის პარტია მორწმუნეებთან არმიის დაპირისპირებას ვერ შეძლებდა. მათ მეჩეთებისა და სკოლების შემდეგ არმიის შიგნითაც სურდათ თავიანთი ღონისძიებების განხორციელება.” ამ ფაქტთან დაკავშირებით ცნობილი თურქი საზოგადო მოღვაწე ალი სირმენი აღნიშნავდა: „ქვეყანაში არავითარი ეჭვი არ არსებობს იმისა, რომ კეთილდღეობის პარტია არმიასთან ბრძოლას განაგრძობს.“ ფაქტია, რომ დაპირისპირება სამხედროებსა და ისლამისტებს შორის, გარკვეულ საკითხებში, არსებობდა და იარსებებდა მომავალშიც.

უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ კეთილდღეობის პარტიის ტაქტიკა ამ შემთხვევაში მეტად მიზანმიმართული იყო. ამით ის ცდილობდა არმია პარლამენტისათვის დაეპირისპირებინა, შემდეგ კი ეს უკანასკნელი არმიის წინააღმდეგ გამოეყენებინა. ხელისუფლებაში მოსვლის შემთხვევაში, პარტიას განზრახული ჰქონდა საერო მმართველობაში გარკვეული ცვლილებების შეტანა. ამის მიღწევაში მათ ორი მთავარი დაბრკოლება - პრესა და არმია ელოებოდა.

კონსტიტუციის თანახმად, პოლიტიკურ პარტიებს ეძლეოდათ 45 დღე შესათანხმებლად და თუ ამ პერიოდში ისინი ვერ მორიგდებოდნენ, პრეზიდენტი დაითხოვდა პარლამენტს და დაინიშნებოდა ახალი არჩევნები.

მესუთ ილმაზმა, თანსუ ჩილერთან კავშირი არჩია და შეიქმნა ე. წ. „ანაიოლის“ მთავრობა მესუთ ილმაზის ხელმძღვანელობით. პრემიერის პოსტი ილმაზს წლის ბოლომდე უნდა დაეკავებინა. 1997-1998 წლებში მას თანსუ ჩილერი შეცვლიდა, ხოლო 1999 წელს ამ თანამდებობას კვლავ ილმაზი დაიკავებდა.

1996 წლის დასაწყისში თანსუ ჩილერმა პრემიერ-მინისტრის თანამდებობა თავის პარტნიორ მესუთ ილმაზს გადასცა, რის შემდგომაც მათ შორის პოლიტიკური დაპირისპირება დაიწყო. კერძოდ, ილმაზმა ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ, თანსუ ჩილერს ძველი ცოდვები შეახსენა, მოითხოვა საიდუმლო საქმიანობისათვის გათვალისწინებული „საპრემიერო ფონდის“ შესაბამისი დოკუმენტები და არარეგისტრირებული უძრავ-მოძრავი ქონების დეკლარაცია. ამ ფაქტთან დაკავშირებით, საზოგადოებაში გავრცელდა სხვადასხვა მოსაზრება, თითქოსდა მმართველი პარტიების დაპირისპირება გამოწვეული იყო ისლამური კეთილდღეობის პარტიის წამქეზებლობით, რათა კოალიციურ მთავრობას სერიოზული სიძნელები შეექმნოდა.

ზემოხსენებულმა ფაქტებმა გარკვეულწილად დაძაბა და გაართულა ურთიერთობა კოალიციაში მყოფ პარტიებს შორის, რის გამოც 1996 წლის 7 ივნისს კოალიცია დაიშალა.

ნეჯმეთინ ერბაკანი

1996 წლის 29 ივნისს ჭეშმარიტი გზის და კეთილდღეობის პარტიის მოლაპარაკების შედეგად შეიქმნა ე. წ. „რეფაჰიოლის“ კოალიციური მთავრობა, სადაც პრემიერ-მინისტრის თანამდებობას მონაცვლეობით თანსუ ჩილერი და ნეჯმეთინ ერბაკანი დაიკავებდნენ. დასაწყისში მთავრობას სწორედ ეს უკანასკნელი ჩაუდგა სათავეში. ისლამური პარტიები ადრეც მონაწილეობდნენ კოალიციებში, მაგრამ ამ შემთხვევაში პარტია წამყვანი ლიდერის, სამთავრობო კოალიციის ინიციატორის მდგომარეობაში აღმოჩნდა. მისი ლიდერი კი რესპუბლიკის მთელი ისტორიის განმავლობაში პირველად გახდა მთავრობის მეთაური. ეს ფაქტი გავლენიანმა თურქულმა ჟურნალმა „აქტუელმა“ შემდეგნაირად შეაფასა: „ქვეყნის სისტემაში მოხდა იმ სოციალური ჯგუფების ინტეგრაცია, რომლებიც ადრე სისტემის საზღვრებიდან იყვნენ გაძევებულნი.“ 1996 წლის ზაფხულში, სამხედროების იძულებითი თანხმობა ნეჯ-

მეთინ ერბაქანის ხელისუფლებაში მოსვლაზე, სხვებთან ერთად იმ ფაქტის დადასტურებაა, რომ რესპუბლიკურ თურქეთში სამხედრო გადატრიალებების დრო ისტორიას ჩაბარდა. რესპუბლიკის მმართველობის და ლაიციზმის დამცველები, არც აშშ-ის, არც ევროკავშირის ქვეყნებიდან და არც საკუთარი ქვეყნის ელიტისაგან გრძნობდნენ მხარდაჭერასა და თანადგომას.

ნეჯმეთინ ერბაქანმა, ისარგებლა რა მეტოქეთა ბანაკში არსებული განხეთქილებით, ანკარელ „რკინის ქალბატონ“ თანსუ ჩილერს ახალ მთავრობაში შესთავაზა საგარეო საქმეთა მინისტრის პოსტი. იმავე დროს ის ჩილერს დაჰპირდა, რომ ერთხელ და სამუდამოდ მოუგვარებდა სასამართლოს მხრიდან მის კორუფციაში ბრალდების საკითხს.

ექსპერიმენტის შედეგმა არ დააყოვნა. კეთილდღეობის პარტიის ლიდერების გამოსვლების ტონი (დროებით) საგრძნობლად შერბილდა. მათ თავიანთ საპროგრამო დებულებებს კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი სიახლე დაუმატეს და განაცხადეს, რომ „ამიერიდან იყვნენ არა მხოლოდ ისლამისტები, არამედ დემოკრატი ისლამისტები.“

ნეჯმეთინ ერბაქანის მხრიდან დიპლომატიური ნაბიჯი იყო „ლაიციზმის“ დაცვის ნიშნით ჩატარებული კეთილდღეობის პარტიის ყრილობა, ხოლო შემდეგ პარტიის ხელმძღვანელებთან ერთად მუსტაფა ქემალ ათათურქის მავზოლეუმის მონახულება და გვირგვინით შემკობა. საპატიო სტუმართა ნიგნში ერბაქანმა აღნიშნა, რომ „ყველაფერს გააკეთებდა ათათურქის მიერ დაარსებული რესპუბლიკის კიდევ უფრო გასაძლიერებლად“. დამსწრე საზოგადოებას მან ისიც განუცხადა, რომ „პარტიის მიერ აღიარებული „ეროვნული შეხედულებების“ პრინციპები ქემალიზმის პრინციპების ანალოგიურია.“ ნიშანდობლივია ისიც, რომ მავზოლეუმის მონახულების შემდეგ ნეჯმეთინ ერბაქანი ქვეყნის პრეზიდენტ სულეიმან დემირელსაც ეახლა, რომელმაც „პრემიერ-მინისტრს ლაიციზმის გაკვეთილები ჩაუტარა და ურჩია, რომ ნუ ეძებდა ქვეყანაში ამჟამად არსებული რეჟიმის ალტერნატივას, უმჯობესი იყო მისი დაცვა და განმტკიცება.“

მმართველობაში მოსვლის შემდეგ ისლამური ორიენტაციის ხელისუფლებამ არმიასთან დაიწყო ფრთხილი პოლიტიკის გატარება. ჯერ კიდევ 1996 წლის მარტში კეთილდღეობის პარტიის აქტივისტები სამხედრო ხელმძღვანელობას ადანაშაულებდნენ ყაზარმებში ჯარისკაცებისათვის ლოცვის აკრძალვაში. რის პასუხად სამხედროები აცხადებდნენ, რომ „არმიას მორწმუნეებთან ვერავინ დააპირისპირებდა.“ მოგვიანებით სიტუაცია შეიცვალა. განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც კეთილდღეობის პარტიის ლიდერმა ფრთხილად, მაგრამ მაინც შეახსენა საზოგადოებას რელიგიური ღოზუნგები და კონსტიტუციაში ცვლილებების შეტანის გეგმები, რომლითაც დაიწყო ქვეყნის ცხოვრებაში ახალი პოლიტიკური კურსის გატარება.

ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ, კეთილდღეობის პარტიის ლიდერებს და მათ შორის გამოცდილ ნეჯმეთინ ერბაქანსაც, თავდაპირველად ეგონათ, რომ ისინი შეძლებდნენ რეჟიმის შეუცვლელად მმართველობაში ძალთა ახალი ბალანსის შექმნას. უკიდურეს შემთხვევაში, საზოგადოების ძლიერი მხარდაჭერით განახორციელებდნენ ამას, მაგრამ, როგორც ცხადი გახდა, პარტიის კადრების ძირითადმა ნაწილმა დალოდება არ ისურვა და რაკილა ისინი აღმასრულებელ ხელისუფლებაში და პარლამენტში შედარებით უმრავლესობით მოვიდნენ, მათ ხელში გადავიდა ქვეყნის უმსხვილესი ქალაქების - სტამბოლისა და ანკარის მუნიციპალიტეტების მმართველობა, „ნილაბი ჩამოიხსნეს“ და მოკლე დროში გამოააშკარავეს თავიანთი სამუშაო გეგმები. კერძოდ, პარტიის ახლადარჩეული საპარლამენტო ჯგუფის პირველივე სხდომა რელიგიური ატრიბუტიკისა და სიმბოლიკის აღდგენით მიმდინარეობდა, შესრულდა ლოცვები თურქულ და არაბულ ენებზე. პარლამენტში შედგა მოკლე დისკუსიაც თემაზე: „საჭირო იყო თუ არა დეპუტატის ფიცის ტექსტში ტერმინის „საერო სახელმწიფოს“ შენარჩუნება, შესაბამისი წარმოთქმა“ და სხვა. ლოცვის შესრულების შემდეგ, თავის გამოსვლაში ერბაქანმა დეპუტატებს შეახსენა, რომ „ანკარაში 70 წელზე მეტი ხნის წინათ თურქეთის დიდი ეროვნული მეჯლისის პიველი სხდომაც ლოცვით დაიწყო.“

საზოგადოებისა და ზოგიერთი საერო პარტიის ლიდერთა ყურადღება იმ პერიოდში მიპყრობილი იყო პრემიერ-მინისტრის მიერ ოფიციალურ სამთავრობო რეზიდენციაში მოწყობილ რელიგიურ ცერემონიაზე, ეს იყო სარამაზანო ტრაპეზი, რომელზეც მიწვეულნი იყვნენ თურქეთის რელიგიური საზოგადოებებისა და ორდენების ლიდერები. ამ ღონისძიების პროტესტის ნიშნად სახალხო-რესპუბლიკური პარტიის ხელმძღვანელობამ რეზიდენციის კედელთან შავი გვირგვინიცი კი დადგა. იმ დღეებში თურქეთის საზოგადოების ერთი ნაწილი გამოთქვამდა მოსაზრებას, თურქეთის სახელმწიფოს რელიგიის კონტროლის ქვეშ გადასვლაზე. „რომელ ქემალიზმზე, საეროებაზე, რესპუბლიკურ კანონებსა და თანამედროვე სამართალზე შეიძლება ვისაუბროთ, როცა უმაღლეს სახელმწიფოებრივ საფეხურზე ტარიკატების უპირატესობასა და ბატონობას აყენებენ. სანამ ქვედა ეშელონებში გრძელდება კამათი ტარიკატების, ჩალმის, თექას, რელიგიური ექსპლუატაციის შესახებ, პრემიერ-მინისტრი სამთავრობო რეზიდენციაში ორდენტა შეიხებს იღებს... რითაც, თანამედროვე რესპუბლიკური თურქეთის ყველა სტრუქტურას, მის ყველა ელემენტსა და კანონს თითო პანლურს ამოჰკრავს.“

უფრო ფრთხილ შეფასებას იძლეოდა ცნობილი თურქი პოლიტოლოგი ხ. ბილიასი - „ქვეყნის პოლიტიკაში არსებული სიძნელებები მაინც არ იქნა გადალახული და არ მოხდა ხალხის დამშვიდება, პირიქით, ქვეყანაში შეიქმნა ახალი პრობლემები. ასეთ ვითარებაში კი შეუძლებელია ჯანსაღ ეკონომიკაზე საუბარი.“ ფაქტია, რომ ხელისუფლებას უძნელდებოდა ამ სფეროში რაიმე ღონისძიების გატარება.

ხელისუფლებაში, „ისლამური“ პარტიის მოსვლის შემდეგ, საგრძნობლად შეიცვალა დამოკიდებულება ისლამურ ორგანიზაციებთან. თურქეთს, როგორც ტრადიციულ მუსლიმურ ქვეყანას, 90-იან წლებში განსაკუთრებული ადგილი უჭირავს მუსლიმურ სამყაროში და აქტიურ როლს ასრულებს ისლამურ სახელმწიფოებთან ეკონომიკურ და სავაჭრო თანამშრომლობის გაფართოებაში.

1995 წლის ბოლოს თურქეთში დაარსდა ისლამურ - ევრაზიული საბჭო. ნეჯმეთინ ერბაქანის თანადგომითა და ხელმძღვანელობით სტამბოლში შეიკრიბა რვა ისლამური სახელმწიფოს წარმომადგენელი, რომელთა მიზანი იყო თანამშრომლობის განვითარება და ერთობლივი, კონკრეტული პროექტების რეალიზაცია.

1996 წლის 9 ნოემბერს, ანკარაში, ისლამური ქვეყნების კონფერენციის – „თანამშრომლობისა და განვითარების,“ სამეთვალყურეო კომიტეტის სხდომაზე, პრემიერ-მინისტრ ერბაქანის წინადადებით დაადგინეს შეექმნათ დასავლური შვიდეულის მსგავსი ისლამური „რვათა კავშირი.“ „ახალი სამყაროს წარმოშობის დღე“ - ასე უწოდა ნეჯმეთინ ერბაქანმა – თურქეთის, ეგვიპტის, ირანის, პაკისტანის, მალაიზიის, ბანგლადეშის, ინდონეზიის და ნიგერიის წარმომადგენელთა შეხვედრას. ფორუმზე „დიასახლისის“ გარდა მხოლოდ ირანმა და ინდონეზიამ გამოგზავნეს სახელმწიფოს მაღალი რანგის ხელმძღვანელები, ხოლო დანარჩენმა ხუთმა ქვეყანამ მხოლოდ სახელისუფლო მოხელეები.

ახალი ორგანიზაციის წევრთა პირველი ოფიციალური შეხვედრა 1997 წლის 4 იანვარს შედგა. ანკარაში გამართულ სამიტზე სიტყვით გამოსულმა პრემიერმა ერბაქანმა აღნიშნა, რომ „ამ შეხვედრის მიზანი იყო არა მარტო ისლამური, არამედ ყველა განვითარებული ქვეყნის ერთ ჯგუფად გაერთიანება.“ „რვათა კავშირის“ სტრატეგიული გეგმა კი გულისხმობდა განვითარებად სახელმწიფოებზე დასავლეთის ინდუსტრიული ქვეყნების დომინირების დასრულებას. პერსპექტივაში გათვალისწინებული იყო მასში ცენტრალური აზიის ყოფილი საბჭოთა მუსლიმური რესპუბლიკების ჩართვაც, რასაც, საბოლოო ჯამში, თურქეთის ძალაუფლების ქვეშ მძლავრი ისლამური პოლიტიკური და ეკონომიკური „კავშირის“ ჩამოყალიბება მოჰყვებოდა. „რვიანის“ შემდგომი შეხვედრა დანიშნული იყო 1998 წლის ნოემბერ-დეკემბერში, მაგრამ ქვეყანაში შექმნილი შიდა პოლიტიკური დაძაბულობის გამო ის არ შედგა.

ისლამისტების მიერ რესპუბლიკური თურქეთის საშინაო ცხოვრებაში დანყებულმა ღონისძიებებმა, რომლებიც საერო

ხელისუფლებისათვის მიუღებელი იყო, სამხედრო გენერალი-ტეტის, პარტიების და პოლიტიკურ მოღვაწეთა უკმაყოფილება გამოიწვია. ისინი კონსტიტუციის, მუსტაფა ქემალ ათათურქის მიერ შემუშავებული ქვეყნის დემოკრატიული და ლაიცისტური განვითარების გზის მხარდაჭერას მოითხოვდნენ.

ისლამური ორიენტაციის პარტიის მოღვაწეობას გამოეხმაურნენ თურქეთის წამყვანი პოლიტიკური პარტიების ლიდერები, რომლებიც ეწინააღმდეგებოდნენ კეთილდღეობის პარტიის საქმიანობას და მოითხოვდნენ „რეფაჰიოლის“ კოალიციური მთავრობის დაშლას. ამ ფაქტთან დაკავშირებით, სახალხო - რესპუბლიკური პარტიის ლიდერის - დენიზ ბაიკალის აზრით, „თურქეთში დაძაბულობამ ისეთ ზღვარს მიაღწია, რომ მისი განმუხტვა შეუძლებელი ხდებოდა, თუ „რეფაჰის“ მთავრობა არ გადადგებოდა“. ამ საკითხთან დაკავშირებით დედასამშობლოს პარტიის ლიდერი მესუთ ილმაზი კატეგორიულად აცხადებდა, რომ „უმოკლეს დღეებში ამჟამინდელი მთავრობა დაემხოვდა და მის ადგილს ფართო პლატფორმის მქონე ახალი ხელისუფლება დაიკავებდა, რომელშიც ისლამურ პარტიას ადგილი აღარ ექნებოდა.“

მემარცხენე - დემოკრატიული პარტიის ლიდერმა, ბიულენთ ეჯვეითმა, თავის საჯარო გამოსვლაში აბსურდი უწოდა ერბაქანის მიზნებს, რომ ის „გააერთიანებდა ისლამისტებს და ამით დაუპირისპირდებოდა არაისლამურ სამყაროს.“ აქედან გამომდინარე, ისინი საერო მმართველობის პოლიტიკურ ძალებს მოუწოდებდნენ გაერთიანებისაკენ.

თურქეთის საშინაო ცხოვრებაში შექმნილი რთული ვითარების გამო, პრეზიდენტი სულეიმან დემირელი იძულებული გახდა, 1997 წლის 6 თებერვალს ტელევიზიით გამოსულიყო და გაეკრიტიკებინა თაქსიმში (სტამბოლში ცენტრალური უბანი) მეჩეთის მშენებლობისა და უმაღლეს სასწავლებლებში ქალების თავსაბურთო სიარულის ხელშემწყობი ღონისძიებები. ანტილაიცისტურ გამოსვლებზე სულეიმან დემირელმა განაცხადა, რომ „არავის აქვს უფლება ითამაშოს მოქალაქეთა რელიგიურ მრწამსზე. ნურავინ ეცდება რელიგიის როგორც პოლიტიკურ იარაღად გამოყენებას. რელიგიის პოლიტიზაცია შეცდომაა.

არსებული კრიზისიდან კი ქვეყნის გამოყვანის ერთადერთი საშუალება ახალი საპარლამენტო არჩევნების დანიშვნაა.“

ქვეყანაში შექმნილი მდგომარეობისადმი გულგრილი ვერ იქნებოდნენ სამხედროები. ისინი საკითხის ეროვნული უშიშროების საბჭოზე გამოტანას და განხილვას მოითხოვდნენ. პრეზიდენტმა დემირელმა კარგად იცოდა, რომ საკითხის ამგვარად დაყენება ქვეყანაში დაძაბავდა სიტუაციას, ამიტომ საკითხი დეკემბრის სხდომაზე არ გაიტანა. თუმცა გენერალურმა შტაბმა პრეზიდენტის გვერდის ავლით თვითონ დაიწყო მოქმედება. სამხედროებმა გენერალური შტაბის უფროს, ისმაილ ქარადაის ბრძანებით, ჩამოაყალიბეს ე. წ. „დასავლეთის სამუშაო ჯგუფი“, რომელიც დაკავებული იყო სხვადასხვა ვილაიეთებში სადაზვერვო ინფორმაციის შეგროვებით. ისინი სახელმწიფო მოხელეებზე ადგენდნენ მონაცემებს. გენშტაბის მიერ დანიშნული შტაბის ოფიცრები აკონტროლებდნენ სამინისტროებს, სახელისუფლებო ორგანოებს და სხვა.

სამხედრო ხელმძღვანელობამ „დასავლეთის სამუშაო ჯგუფის“ მიერ მომზადებული მასალის შესაბამისად დაიწყო ე. წ. „ქარიშხლის ოპერაცია.“ სულეიმან დემირელს ისლა დარჩენოდა, შეგუებოდა შექმნილ ვითარებას. 1997 წლის 23 იანვარს, გოლჯუქში სამხედრო ხელმძღვანელობამ ჩაატარა წვრთნები, რომლითაც გააფრთხილა ხელისუფლება, მაგრამ ისლამისტები უკან არ იხევდნენ. მეორე დღეს „მუსლიმ ბიზნესმენტა საბჭომ“ მიიღო დადგენილება - „დემოკრატიზაციის პერსპექტივები თურქეთში,“ სადაც მთავარი აქცენტი გენშტაბის ეროვნული თავდაცვის სამინისტროსადმი დაქვემდებარებასა და უშიშროების საბჭოს გაუქმებაზე იყო გადატანილი.

1997 წლის 1 თებერვალს სინჯანის მუნიციპალიტეტის კულტურის განყოფილების ხელშეწყობით თეატრის სცენაზე დადგეს „იერუსალიმის დღისადმი“ მიძღვნილი წარმოდგენა, რომელიც რელიგიური ხასიათის იყო. ამ ფაქტმა ძალოვანებსა და ისლამის მომხრეებს შორის კიდევ უფრო დაძაბა ისედაც რთული ურთიერთობები. 4 თებერვალს ეთიმესგუთის ჯავშან-სატანკო ნაწილების სასწავლო-მოსამზადებელი დივიზიის კუთვნილი 20-მდე ტანკისა და სამხედრო პირთაგან შემდგარი

ესკორტი სინჯანის ქუჩებში გამოვიდა. სამხედრო ტექნიკის ქალაქში გამოჩენა საზოგადოების გარკვეული ფენისათვის მეტად მნიშვნელოვანი მოვლენა იყო. სინჯანის მუნიციპალიტეტს, ისლამურ ქალაქად გადაქცევა უნდოდა, რომლისთვისაც ბევრი რამ გააკეთა. საკუთარ ილჩეში აკრძალა სასმელის გაყიდვა, ახალი წლის წინ ინდაურებით ვაჭრობა, რადგან, მისი აზრით, ეს ქრისტიანული ტრადიცია იყო. თანაც სინჯანში დადგმულ სპექტაკლს ირანის საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი ბაგჰერი ესწრებოდა. სიტყვით გამოსვლისას მან კეთილდღეობის პარტიას მოუწოდა: „ნუ შეშინდებით, თუ ფუნდამენტალისტებს დაგიძახებენ.“ ეს ყველაფერი ტანკების ქუჩაში გამოყვანის მიზეზი გახდა. მალე აღნიშნული მუნიციპალიტეტის თავმჯდომარე სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტმა დააპატიმრა. როგორც მოგვიანებით გაირკვა, ტანკების ქუჩაში გამოყვანის გადანყვეტილება გენშტაბის უფროსს და ჯარების სარდლებს ერთობლივად მიუღიათ.

თურქეთის შეიარაღებული ძალები პარალელურად ტერორიზმის წინააღმდეგაც განაგრძობდნენ ბრძოლას. 1997 წლის 16 თებერვალს ეროვნული უშიშროების საბჭომ მთავრობას „ტერორიზმთან ბრძოლის, პრობლემებისა და გადანყვეტის გზების შესახებ“ მოხსენება წარუდგინა. მოხსენებაში მოცემული იყო ინფორმაცია დეპუტატების ხელშეუხებლობის და ქურთი მოსახლეობის სულ უფრო ზრდის შესახებ, რომელშიც ნათქვამი იყო, რომ არსებობს საფრთხე იმისა, რომ ქურთი მოსახლეობა გაასწრებდა თურქულს. იქვე შემოთავაზებული იყო ქურთი მოსახლეობის წინადადებებიც.

რეაქციის წინააღმდეგ ბრძოლის ფრონტზე კი შეიარაღებული ძალები შეუდგნენ „ცენტრალური სამოქალაქო ინიციატივის“ მიერ 1 თებერვალიდან დაწყებულ „სინათლის ჩაქრობის“ კამპანიას. ეს იყო ერთგვარი პროტესტის ფორმა რეაქციის წინააღმდეგ.

აქედან გამომდინარე, 1997 წლის თებერვალში სამხედრო გენერალიტეტმა ეროვნული უშიშროების საბჭოში დაიწყო კეთილდღეობის პარტიის წინააღმდეგ ბრძოლა.

კეთილდღეობის, როგორც სამთავრობო პარტიის საქმიანობამ დასავლეთისა და ევროპის რიგი სახელმწიფოები (აშშ, ინგლისი, საფრანგეთი) და თვით თურქეთის პოლიტიკური ელიტა აიძულა, ქვეყანაში ისლამური რეჟიმის აღდგენის საშიშროებაზე ხმამაღლა განეცხადებინათ. ხელისუფლებაში „რეფაჰის“ მოსვლის შემდეგ სისტემამ თვისობრივად ახალი, აჩქარებული თვითგანვითარება დაიწყო, რომელიც სულ უფრო ნაკლებად ითვალისწინებდა მრავალი წლის მანძილზე გამომუშავებული საერო რეჟიმის არსებობის ქცევის ნორმებს. სამხედრო გენერალიტიეტი, აღნიშნული პარტიის „ისლამური“ საქმიანობის გამო თავდაპირველად მხოლოდ მუქარის გამომხატველი საჯარო განცხადებებით იფარგლებოდა. 1997 წლის 5 თებერვალს არმიის ხელმძღვანელობის გადაწყვეტილებით მოიწვიეს ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომა, რომელზეც განიხილეს ისლამური კეთილდღეობის პარტიის საკითხი.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომის წინ (1997 წლის 28 თებერვალი) ქვეყანაში გავრცელდა ხმები მოსალოდნელი სამხედრო გადატრიალების საშიშროების შესახებ. ამ ნაბიჯს გენშტაბის მეთაური ქარადაი იმ შემთხვევაში მიმართავდა, თუკი კეთილდღეობის პარტია კონსტიტუციის საწინააღმდეგო საქმიანობას არ შეწყვეტდა.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომამდე ორი დღით ადრე სულეიმან დემირელი ქვეყნის „ჯანსაღ“ საზოგადოებას ქვეყანაში ირთიჯას საშიშროებასთან დაკავშირებით შექმნილ სიტუაციაზე აუწყებდა. „თუ ქვეყანაში რელიგიის საკითხებში კანონის საწინააღმდეგო პოლიტიკა გატარდება, ეს ნიშნავს, თურქეთის რესპუბლიკაში კანონების არშესრულებას, რითაც ირღვევა კონსტიტუცია, მისი მე -14 და 24 -ე მუხლები - კანონი პოლიტიკური პარტიების შესახებ. დღევანდელი საერო რეჟიმი კი ტერორიზმთან ბრძოლის შესახებ დაცულია კანონით (1-ლი, მე-7 და მე-8 მუხლები), სისხლის სამართლის კოდექსით (312-ე მუხლი) ... სახელმწიფოს თავის დასაცავად კანონიერი უფლებები გააჩნია და თუ აღმასრულებელი ხელისუფლება მათ ცხოვრებაში გაატარებს, შემფოთების საბაზი აღარ იარსებებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში კი საუბარი იქნება სახელმწიფო მექანიზ-

მის ნაკლოვანებებზე. ქვეყანაში არ შეიძლება არა მარტო ისლამის, არამედ საეროობის პოლიტიზირებაც, რადგან არსებული რეჟიმი საერო კანონებით საიმედოდ არის დაცული.“

აქედან გამომდინარე, პრეზიდენტმა, სულეიმან დემირელმა, 1997 წლის 28 თებერვალს მოიწვია ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომა, რომელმაც თურქეთის პოლიტიკურ ცხოვრებაში, მნიშვნელოვანი ცვლილებები განახორციელა. კერძოდ: ეროვნული უშიშროების საბჭო, რომელიც ქვეყნის პრეზიდენტთან არსებულ სათათბირო ხმის უფლების მქონე სტრუქტურაა, მოულოდნელად ზემდგომ მაკონტროლებელ ორგანოდ ჩამოყალიბდა და როგორც თურქულ საზოგადოებაში ამბობდნენ, „სულ მოკლე დროში შესაძლებელი გახდა ქვეყნის ყველაზე საჭირობო საკითხების განხილვის და გადანაცვების უფლება მის ხელში გადასულიყო.“ თუ ეს ასე მოხდებოდა, თურქეთის პოლიტიკურ ცხოვრებაში დაიწყებოდა სრულიად ახალი ეტაპი, როცა მთავრობის ყოველი მოქმედება ეროვნული უშიშროების საბჭოს მეთვალყურეობის და კონტროლის საგანი გახდებოდა და ეს უკანასკნელი მის საქმიანობაში ჩაერეოდა მაშინ, თუ ამისი აუცილებლობა შეიქმნებოდა.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომაზე მსჯელობის საგანი გახდა ქვეყანაში არსებული მმართველობის წესის წინააღმდეგ მიმართული ის ქმედებები, რომელიც დემოკრატიულ-ლაიცისტურ და სოციალურ-სამართლებრივ სახელმწიფოს ემუქრებოდა და თურქეთში ძველი ყავლაგასული, დრომოჭმული წეს-ჩვეულებების აღდგენა-დამკვიდრებას ისახავდა მიზნად. სხდომაზე წარმოდგენილი იყო ისლამისტთა საქმიანობის დამადასტურებელი ფაქტები, რომლებიც ლაიცისტური სახელმწიფოს შეცვლისაკენ იყო მიმართული.

ქვეყანაში შექმნილი მძიმე მდგომარეობიდან გამომდინარე, უშიშროების საბჭომ შეიმუშავა ოცი ძირითადი დებულება, რომელიც აუცილებელი გახდა რესპუბლიკური, ლაიცისტური თურქეთის დასაცავად:

1. სისხლის სამართლის კოდექსში შეტანილ იქნას ცვლილება და დაემატოს პუნქტი - ანტილაიცისტური მიმდინარეობებისაგან ქვეყნის დაცვის შესახებ;

2. ათათურქის რეფორმების და სახელმწიფო წყობის წინააღმდეგ მიმართული ქმედებების აღკვეთის მიზნით მოხდეს ადგილობრივი მმართველობის საკანონმდებლო ბაზის სრულყოფა;

3. აიკრძალოს ათათურქის მიერ მიღებული კანონის დარღვევით სხვა რომელიმე ისეთი დირექტიული გადაწყვეტილებების მიღება და ამოქმედება, რომელიც მოქალაქეებს უფლებას მისცემს სახელმწიფო ორგანოებში სამსახურის დროს რელიგიური ხასიათის სამოსელით იარონ;

4. მეტი ყურადღება მიექცეს დავას ქვეყანაში სამოსელის თაობაზე არსებული კანონმდებლობის შესახებ. აღნიშნული კანონით იკრძალება რელიგიური ტანისამოსით სიარული ოფიციალურ დაწესებულებებში;

5. ზემოაღნიშნული ორი პუნქტის მოთხოვნათა შესრულების მიზნით შეიქმნას სპეციალური საკოორდინაციო ცენტრი;

6. შეივსოს და დაიხვეწოს არსებული კანონმდებლობა ქალაქების, მერების იურიდიული პასუხისმგებლობის ამალღების, აგრეთვე მათი დასჯის ახალი მექანიზმის შემოღების თვალსაზრისით (ამ პუნქტით, საბჭო განსაკუთრებით ამახვილებს ყურადღებას ქალაქის მერების მიერ თავის პარტიებთან ურთიერთობის საკითხების მოგვარებაზე);

7. თურქეთში არსებული ყურანის შემსწავლელი კურსები დაექვემდებაროს ქვეყნის განათლების სამინისტროს;

8. სასამართლო ორგანოების დამოუკიდებლობის გაფართოების და მათზე პარტიული ზეწოლის აღკვეთის მიზნით, ახლებურად დარეგულირდეს ურთიერთობების მექანიზმი პროკურატურასა და იუსტიციის სამინისტროს შორის;

9. მომზადდეს ახალი კანონი შეიარაღებული ძალებიდან რელიგიური მოტივით დათხოვნილ სამხედრო მოსამსახურეთა სახელმწიფო სტრუქტურებში მუშაობის დანყების აკრძალვის შესახებ;

10. მომზადდეს კანონმდებლობა მოსახლეობაში არსებული პნევმატიური იარაღის (თოფების) აუცილებელი რეგისტრაციის შესახებ;

11. შემუშავდეს კანონმდებლობა სახელმწიფო სტრუქტურებში კადრების პოლიტიკური შეხედულებების შერჩევის თვალსაზრისით;

12. პრესაში სახელმწიფოს წინააღმდეგ მიმართული და ქვეყნის კონსტიტუციის ძირითადი მუხლების საწინააღმდეგო პუბლიკაციების გამოქვეყნებისათვის პასუხისმგებლობის დაკისრების მიზნით მოქმედ კანონში შეტანილ იქნას შესაბამისი ცვლილებები და დაუყონებლივ ამოქმედდეს კანონის ახალი რედაქცია;

13. ყველა რელიგიური მიმდინარეობა თუ ისლამური ჯემაათი, აყვანილ იქნას მკაცრი მეთვალყურეობის ქვეშ, ხოლო მრევლის წევრებს შორის ფულის შეგროვება აიკრძალოს;

14. შესწავლილ იქნას ტარიკატებისა და ჯემაათების ფინანსური წყაროები და მათ წინააღმდეგ ამოქმედდეს კანონი ე. წ. „შავი ფულის“ შესახებ;

15. კონტროლზე იქნას აყვანილი ისლამური კონცერნები, ჰოლდინგები, აგრეთვე მათი ხელმძღვანელებისა და ბიზნესმენების მოღვაწეობა;

16. საფუძვლიანად იქნას შესწავლილი ისლამური ჰოლდინგების მიერ ე. წ. „არაკანონიერი გზებით ნაშოვი ფულის“ მოკვლეული ინფორმაცია და მიღებულ იქნას შესაბამისი ზომები;

17. ეროვნული უშიშროების საბჭო წინ უნდა აღუდგეს ტარიკატებისა და ისლამური დაჯგუფებების გამალეზულ მილიტარიზაციას;

18. შეუწყდეს სახელმწიფო სტიპენდია და უკან იქნან გამონვეული უცხოეთში მივლინებული ის სტუდენტები, რომლებიც პროპაგანდას უწევენ რელიგიური სახელმწიფოს შექმნის იდეას;

19. მთელი ძალით ამოქმედდეს კონსტიტუციის 174-ე მუხლი, „რევოლუციური მდგომარეობის კანონების შესახებ“;

20. აღიკვეთოს გერმანიიდან, ირანიდან, ლიბანიდან და საუდის არაბეთიდან თურქეთში შემოსული სხვადასხვა სახის ყოველგვარი შემოწირულობანი და ფინანსური სუბსიდიები, რომლებიც მოდის „რეფაჰისტა“ ერთ-ერთი ახალგაზრდული ორგანიზაციის – „ეროვნული ახალგაზრდობის ფონდის“ სახელზე.

დებულების სისრულეში მოყვანის მიზნით ეროვნული უშიშროების საბჭოს სტრუქტურაში შეიქმნა სპეციალური დანაყოფი, რომლის მუშაობა კონტროლდებოდა უშიშროების საბჭოს მდივნის - არმიის გენერალ ილჰან ქილიჩის მიერ.

1997 წლის 28 თებერვლის დადგენილებას, მცირე შესწორებების შემდეგ, სამხედროებმა ხელი მოაწერეს 1 მარტს, მაგრამ ნეჯმეთინ ერბაქანმა დადგენილებაზე ხელმოწერა აღარ ისურვა და ქვეყანაში „ხელმოწერის კრიზისად“ ცნობილი ხუთდღიანი ეპოპეა დაიწყო. ერბაქანი მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდა. ხელმოწერა კეთილდღეობის პარტიის მიერ საკუთარ იდეოლოგიაზე უარის თქმის ტოლფასი იყო. 5 დღიანი წინააღმდეგობის შემდეგ ის იძულებული გახდა ხელი მოეწერა დოკუმენტისათვის.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს თებერვლის ულტიმატუმმა კიდევ უფრო გააძლიერა ისლამური ორიენტაციის პარტიის განცხადებები საერო რეჟიმსა და სამხედრო გენერალიტეტის წინააღმდეგ, რასაც ქვეყანაში ისლამისტთა მასობრივი გამოსვლები მოჰყვა.

1997 წლის 11 მაისს სტამბოლში, სულთან ახმედის მოედანზე, კეთილდღეობის პარტიის დეპუტატების 142 ისლამური ორგანიზაციის, იმამ-ჰათიბების 23 სკოლის მოსწავლეთა და მასწავლებელთა მონაწილეობით გაიმართა „ისლამის გზის“ მომხრეთა 30 - ათასიანი მიტინგი. მიტინგზე ცალ-ცალკე იდგნენ შავსამოსიანი ქალები, წვეროსანი მამაკაცები და დოლბანდიანი 5-6 წლის ბიჭუნები. ორგანიზატორებს გამოტანილი ჰქონდათ შემდეგი შინაარსის ლოზუნგები: „ხელები შორს იმამ-ჰათიბების სკოლებისაგან,“ „შარიათი ან სიკვდილი,“ „ძირს დიქტატურა,“ ზოგ დროშაზე არაბულად ეწერა: „აქ თურქეთია და არა ისრაელი.“

შეიძლება ითქვას, რომ ხელისუფლების სათავეში მოსულმა ისლამურმა მთავრობამ, ხელთ იგდო ქვეყანაში ძირითადი მართვის მექანიზმები. რამდენიმე თვის შემდეგ თავი დაანებეს თურქულ საზოგადოებაში საკუთარი გავლენის რეალური ხარისხის შეცნობას. კერძოდ, არჩევნებზე წარმატება აღიქვეს

არა თავიანთი სოციალური ლოზუნგების, არამედ იდეოლოგიის მხარდაჭერად და ეს წარმატება ისტორიულ შანსად ჩათვალეს.

ხელისუფალთა ქმედებამ ქვეყნის საზოგადოებრიობა კიდევ უფრო შეაშფოთა, რასაც საპასუხო, ანტიისლამისტური კამპანია მოჰყვა. მთავრობისა და ადგილობრივი ხელისუფლების ორგანოებში კეთილდღეობის პარტიის მომხრეებს თურქეთის შარიათული რეჟიმისაკენ შემობრუნებასა და ქვეყანაში საერთო ხელისუფლების საფუძვლების ნელ-ნელა შერყევის მცდელობაში ადანაშაულებდნენ. ხელისუფლების მიმართ მძაფრი კრიტიკით გამოვიდა ქვეყნის კერძო სექტორის ყველაზე გავლენიანი ორგანიზაციის - თურქეთის სავაჭრო, სამრეწველო პალატებისა და ბირჟების კავშირის ხელმძღვანელობა. საზოგადოებაში კი გახშირდა ხელისუფლებიდან „რეფაჰის“ გაძევების მოთხოვნები. რამდენიმე დღის შემდეგ, „რეფაჰი“ დაგმეს თურქეთის უმსხვილესმა პროფკავშირულმა გაერთიანებებმაც. კონფედერაციის თავმჯდომარემ, თურქიმ მერალმა, განაცხადა, „ხალხს ახლანდელი მთავრობის მიმართ არავითარი ნდობა აღარ გააჩნია, მსოფლიოს საქმიანი ნრეები უნდობლობას განიცდის, რამაც ინვესტიციები შეაჩერა, მთავრობა კი სოციალური პრინციპების უარყოფას აპირებს. საერო საზოგადოებამ ყოველი ღონე უნდა იხმაროს, ხელისუფლებიდან კეთილდღეობის პარტიის წასასვლელად.“

მიუხედავად „პოლიტიკური ექსპერიმენტისა,“ თურქეთის საშინაო ცხოვრებაში კვლავ იფეთქა კრიზისმა. 1997 წლის 1 მარტს ანკარაში შედგა ეროვნული უშიშროების საბჭოს მორიგი სხდომა, რომელზეც საბოლოოდ უნდა გადაწყვეტილიყო „რეფაჰიოლის“ კოალიციური მთავრობის ბედი. რადგანაც, ოპოზიციურ ძალასა და საზოგადოებრიობას სურდა ნათლად დაენახა, არის თუ არა მართლაც ისეთი ჰარმონიული და იდეალური კოალიციის მთავრობის პარტნიორული ურთიერთობანი, როგორსაც ამას ნეჯმეთინ ერბაქანი და თანსუ ჩილერი ხატავდნენ.

მინისტრთა კაბინეტის სხდომის წინ ჩილერმა შეკრიბა თავისი პარტიის წევრი მინისტრები და განუცხადა, რომ ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომაზე კონკრეტული პროგრამის გამოტანას აპირებდა, რომელიც მიზნად ისახავდა თურქეთში

ყურანის კერძო კურსების აკრძალვასა და იმამ-ჰათიბების სკოლებზე მეთვალყურეობის დანესებას. აგრეთვე, ლაიციზმის საწინააღმდეგო გამოსვლების კონტროლზე აყვანას და სხვა.

საპარლამენტო კოალიციაში შემავალმა ჩილერის პარტიამ, მინისტრთა კაბინეტის სხდომის წინ მკვეთრად დაძაბა ურთიერთობა კოალიციაში შემავალ ისლამურ პარტიასთან, რაც შემდგომში სერიოზული განხეთქილების საბაბიც კი გახდა.

მინისტრთა კაბინეტის 1997 წლის 1 მარტის სხდომას ფართო გამომხაურება მოჰყვა თურქულ პრესაში. გაზ. „თურქიე“ მას „ისტორიულს“ უწოდებდა და დასძენდა, რომ „კოალიციური მთავრობა ყოველნაირად შეეცდება ქვეყნის სახელმწიფო მოხელეთა დიდი ნაწილის გულის მოგებას ხელფასების 30%-ით მომატებით.“ ყურადღება იყო გამახვილებული, ქვეყანაში რვანლიანი სავალდებულო განათლების შემოღების აუცილებლობაზეც, რომელიც „ახალგაზრდების ლაიცისტური სულისკვეთებით აღზრდას შეუწყობდა ხელს.“

გაზ. „საბაჰ“- ის ცნობით, „რვანლიანი განათლების შემოღების გადაწყვეტილების მიღება დროული და საჭირო იყო, რადგანაც ბოლო წლებში ქვეყანაში მკვეთრად გაიზარდა იმამ-ჰათიბების სკოლათა რიცხვი. 1997 წლისთვის ქვეყანაში მოქმედ 473 ყურანის კურსების სახელწოდებით ცნობილ სკოლაში, 5 ათასზე მეტი ბავშვი სწავლობდა.“

ეროვნული უშიშროების საბჭოს არაერთი გაფრთხილების მიუხედავად, ისლამური პარტიები და ორგანიზაციები ყველანაირი ხერხითა და მეთოდებით აგრძელებდნენ საკუთარი მიზნების რეალიზებას. 1997 წლის 11 მაისს კეთილდღეობის პარტიის ინიციატივით, სტამბოლში გაიმართა მრავალათასიანი მიტინგი, სადაც ანტილაიცისტური ლოზუნგები და რესპუბლიკური თურქეთის საწინააღმდეგო მოთხოვნები დაუფარავად იყო წარმოდგენილი.

თურქეთში ისლამური პარტიის გააქტიურებას ხელისუფლების მხრიდან მოჰყვა მასობრივი ზენოლა. კერძოდ, 1997 წლის 21 მაისს თურქეთის საკასაციო სასამართლოს მთავარმა პროკურორმა, ვურალ სავაშმა, კეთილდღეობის პარტიის დახურვის მოთხოვნით, საკონსტიტუციო სასამართლოში სარჩე-

ლი შეიტანა. პრესკონფერენციაზე მან განაცხადა, რომ „ქვეყანაში, საეროობის პრინციპის დამრღვევ ქმედებათა არსებობის გამო, აუცილებელი გახდა ისლამური პარტიის დახურვაზე სარჩელის აღძვრა.“ მალე თურქეთში გამოჩნდა ეს ვრცელი დოკუმენტი ბროშურის სახით, რომელშიც ასზე მეტ გვერდზე მმართველობის სანინაალმდეგო მრავალრიცხოვანი დარღვევები იყო ჩამოყალიბებული. დასკვნაში ხაზგასმული იყო, რომ თურქეთის რესპუბლიკის მთელი ისტორიის მანძილზე ქვეყანა არასოდეს მდგარა რეაქციის ისეთი საშიშროების წინაშე, როგორც ახლა.“

საზოგადოებაში დაიწყეს ნეჯმეთინ ერბაქანის მიერ წარმოთქმული ანტილაიცისტური გამონათქვამებისა და ქმედებების დეკლარირება. ამ ფაქტს დაერთო კეთილდღეობის პარტიაში შექმნილი მძიმე მდგომარეობა. ამ თვალსაზრისით საინტერესოა „რეფაჰის“ პარტიის (ყოფილი) გენერალური მდივნის, პარლამენტის დეპუტატის, აიდინ მენდერესის, სენსაციური განცხადება, რომელიც ერბაქანის პოლიტიკით უკმაყოფილო იყო და პროტესტის ნიშნად, მომხრე პარლამენტარებთან ერთად, იძულებული გახდა „გადამდგარიყო გენერალური მდივნის თანამდებობიდან და გადასულიყო ოპოზიციაში.“ აიდინ მენდერესს სრული მხარდაჭერა გამოუცხადეს კოალიციის მეორე წევრის ჭეშმარიტი გზის პარტიის დეპუტატთა ჯგუფმა, მინისტრებმა ი. აქთუნამ და ი. ერეზისმა, რომლებმაც უკმაყოფილება გამოხატეს თანსუ ჩილერის „რეფაჰთან“ კავშირის გამო.

„რეფაჰის“ წინააღმდეგ პროტესტებითა და ბრალდებებით თურქეთში გამოდიოდნენ პოლიტიკოსები, პუბლიცისტები, ლიტერატორები, ჟურნალისტები და ა. შ. უხუცესი თურქი მწერალი, ოქთაი აქბალი, „რეფაჰის“ ერთ-ერთი დეპუტატის შესახებ წერდა: „პარლამენტში ყველაფერია - გინება, წყევლა, მაგრამ ყველაზე მეტია ბოდვა... შეიძლება თუ არა მეჯლისში ისეთი ადამიანები იყვნენ, რომლებიც უხეშობისა და გინების კორიანტელს აყენებენ? როცა ასეთი პიროვნებები სხდომის დარბაზში სხედან, ყველა დეპუტატმა დაუყოვნებლივ უნდა დატოვოს დარბაზი..., მაგრამ „რეფაჰის“ წევრებია გამონაკლისი, განა „რეფაჰის“ მიზანი და ამოცანა თურქეთის რესპუბლიკის ლიკვი-

დაცია და შარიათული სახელმწიფოს შექმნა? რა სამწუხაროა, რომ შარიათის გუნდის დამანგრეველ საქმიანობაზე ქვეყანაში უკანასკნელ დღემდე ხუჭავენ თვალს.“

რთული ვითარებიდან გამომდინარე, ქვეყნის საზოგადოების აზრი ორად გაიყო, ერთნი, კოალიციური მთავრობის პოზიციას მყარ ნაბიჯად მიიჩნევენ, ხოლო მეორე ნაწილს კი მიაჩნდა, რომ ნეჯმეთთინ ერბაქანის მთავრობა ველარ გაუძლებდა მორიგ დანოლას და არმია მას გადადგომას აიძულებდა.“

გასათვალისწინებელია ისიც, რომ მთავრობის გადადგომის ეს მოთხოვნა ახალი ძალით დაიწყო მოახლოებული ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომის წინ (1997 წლის 26 მაისი), რომელიც საერო, დემოკრატიული რეჟიმის დაცვისათვის ადრე მიღებული გადაწყვეტილებების შესრულების საკითხებს განიხილავდა.

1997 წლის 26 მაისს შეიკრიბა ეროვნული უშიშროების საბჭო, რომელმაც განიხილა რეაქციონერებიდან მომდინარე შიდა საშიშროების საკითხი. სხდომაზე გადაწყდა არმიიდან 61 ოფიცრისა და 100 უნტერ-ოფიცრის დათხოვნა, რომელთაგან დაახლოებით 90% რეაქციონერი, დანარჩენი კი უკიდურესად მემარცხენე იყო. ნეჯმეთთინ ერბაქანი იძულებული გახდა ამ გადაწყვეტილებაზეც მოეწერა ხელი.

ივნისში გენშტაბმა დაიწყო ერთი მეორეს მიყოლებით ბრიფინგების ჩატარება, სადაც ბოლო დროს ქვეყანაში შექმნილი მოვლენები განიხილებოდა. 1997 წლის 10 მაისს კეთილდღეობის პარტიის ნევრმა, იუსტიციის მინისტრმა შევქმეთ ქაზანმა მოსამართლეებსა და პროკურორებს ბრიფინგზე წასვლა აუკრძალა. მიუხედავად ამისა, გენშტაბი მაინც აგრძელებდა მუშაობას.

1997 წლის 11 ივნისს მორიგ ბრიფინგზე გენშტაბის დაზვერვის სამმართველოს უფროსი გენერალი, ჩეთინ სანერი, სიტყვით გამოვიდა, მან აღნიშნა, რომ „კონსტიტუციის პირველი, მეორე და მეოთხე მუხლებისა და შიდა სამსახურეობრივი კანონის 35-ე მუხლის შესაბამისად თურქეთის შეიარაღებული ძალების უპირველესი მოვალეობაა ლაიცისტური და დემოკრატიული წყობის დაცვა.“ გენერალი მოუწოდებდა თურქეთის ყველა

მოქალაქეს, ებროლათ რეაქციის წინააღმდეგ. შეხვედრაზე გენერალმა, ფევზი თურქერმა, ხაზი გაუსვა თურქეთში მოქმედი ისლამური ორიენტაციის 2500 საზოგადოების, 500 ფონდის, 1000 ფირმის, 800 სკოლის საქმიანობას. მანვე მოხსენებაში აღნიშნა, რომ თურქეთში მოღვაწეობდა 5 ათასი შეიხი,⁵ რომელთა უმეტესობა ქურთული წარმოშობისა იყო და სხვა.

არმიასა და კეთილდღეობის პარტიის დაპირისპირება ყველაზე წამგებიანი კოალიციის მეორე სუბიექტის - ჭეშმარიტი გზის პარტიისათვის გამოდგა. რაც დრო გადიოდა, მით უფრო მეტი დეპუტატი გადიოდა პარტიიდან. თანსუ ჩილერი ხედავდა, რომ პარტია ეშლებოდა. მან, ჯგუფის წევრებთან ერთად, ჩათვალა, რომ ერთადერთი გამოსავალი მისი გაპრემიერება იქნებოდა. ჩილერის გაანგარიშებით ამ ნაბიჯით თვითონაც გადარჩებოდა და მთავრობაც. ამიტომ მან ნეჯმეთინ ერბაქანს მოუწოდა 18 ივნისამდე გადამდგარიყო.

ერბაქანი კი, თავის მხრივ, არ ენდობოდა ჩილერს. იგი შემოდგომისათვის რიგგარეშე საპარლამენტო არჩევნების ჩატარებას და პოლიტიკური პარტიების შესახებ კანონში ცვლილებების შეტანას მოითხოვდა, რათა დახურვისაგან ეხსნა კეთილდღეობის პარტია.

1997 წლის ივნისის დასაწყისში, ვითარება ქვეყანაში იმდენად გართულდა, რომ მას მოჰყვა კოალიციური მთავრობის დაშლა.

1997 წლის 18 ივნისს ს. დემირელის გადაწყვეტილებით ისლამისტი პრემიერი ნეჯმეთინ ერბაქანი გადააყენეს დაკავებული თანამდებობიდან. იმავე წლის 30 ივნისს პრეზიდენტმა ახალი კაბინეტის დაკომპლექტება დაავალა მესუთ ილმაზს, რომელმაც მემარცხენე-დემოკრატიული და დემოკრატიული თურქეთის პარტიის მხარდაჭერით ჩამოაყალიბა 55-ე ე.წ. „ანასოლდეს“ მთავრობა, რომელიც კარგად სარგებლობდა სამხედროთა მხარდაჭერით.

⁵ შეიხ-ი [არაბ. šeiḥ] - არაბულ ქვეყნებში: 1. გვარის მეთაური; სოფლის მამასახლისი. 2. მუსლიმთა უმაღლესი სასულიერო პირი, ღვთისმეტყველი და სამართლისმცოდნე.

პირველი სერიოზული ნაბიჯი, რომელიც „ანასოლდეს“ მთავრობამ გადადგა, იყო რვანლიანი სავალდებულო სწავლების შემოღება, სადაც კანონი ამ დონის სასწავლო დაწესებულებებში ერთიანი სახელმწიფო პროგრამების სავალდებულო გამოყენებას და რელიგიის სწავლების რეგულირებასაც ითვალისწინებდა (რაც საგანმანათლებლო სისტემაში ისლამისტების პოზიციების შესუსტებას ისახავდა მიზნად).

ისლამისტების დამოკიდებულება სახელმწიფოს კონსტიტუციური წყობისადმი ორაზროვანი იყო და მათი მხრიდან თურქეთის, როგორც ლაიცისტური სახელმწიფოს, მხარდაჭერა მკვეთრად არ იყო დაფიქსირებული. დემოკრატიის მათეული გაგება ზოგჯერ მხოლოდ ქალების უფლებებით შემოიფარგლებოდა. გარდა ამისა, გაჩნდა ეჭვი, რომ კეთილდღეობის პარტიას კავშირი ჰქონდა ისლამურ სამხედრო დაჯგუფებებთან.

გენერალური პროკურორის ვ. სავამის სასამართლო გამოძიება, ისლამური კეთილდღეობის პარტიის საქმიანობის შესახებ, რვა თვე გრძელდებოდა. წარმოდგენილი იყო მრავალი ისეთი დოკუმენტი, რომელიც ეწინააღმდეგებოდა კონსტიტუციას. მედიაში გავრცელებული ინფორმაციით, დოკუმენტების შესწავლაში, მნიშვნელოვანი როლი სამხედროების ინიციატივით შექმნილმა ე. წ. „დასავლეთის სამუშაო ჯგუფმა“ შეასრულა, რომლის მიერ წარმოდგენილ ანგარიშში მოყვანილი იყო პარტიის მიერ ქვეყანაში ლაიციზმის დამხობის მიზნით ისლამური ორგანიზაციებისა და რადიკალური გაერთიანებებისაგან მსხვილი ფინანსების მიღების ფაქტები. მოხსენებაში, აგრეთვე, წარმოდგენილი იყო დოკუმენტები გერმანიაში კეთილდღეობის პარტიის საფარველ ქვეშ მოქმედი ორი ისლამური საზოგადოების - „ეროვნული შეხედულების ევროპული განყოფილების“ და „ეროვნული ახალგაზრდობის ვაკუფის“ - საქმიანობის შესახებ.

1998 წლის 16 იანვარს თურქეთის საკონსტიტუციო სასამართლომ აკრძალა კეთილდღეობის პარტია, მისი მთელი ქონება ხაზინას გადაეცა, ხოლო პარტიის თავმჯდომარეს, ნეჯმეთინ ერბაქანსა, და კიდევ ხუთ ხელმძღვანელს შეევქეთ კაზანს, აჰმეთ თუქადალს, შეევქეთ ილმაზს, ჰასან ჰუსეინ ჯელანს და ჰალილ იბრაჰიმ ჩელიქს ხუთი წლით აეკრძალათ პოლიტიკური

მოღვაწეობა (მათ აეკრძალათ აგრეთვე სხვა პარტიის დაარსება, ხელმძღვანელობა და წევრობა). სასამართლოს 329 გვერდიან გადანყვეტილებაში კეთილდღეობის პარტიის დახურვის დამამტკიცებელი უამრავი დოკუმენტი იყო წარმოდგენილი. დასაბუთებული იყო, რომ ნეჯმეთინ ერბაქანი „28 წლის განმავლობაში ისლამური ფასეულობების მიმდევრად რჩებოდა.“ დოკუმენტი სადავოდ არ ხდიდა კეთილდღეობის პარტიის დეპუტატების ხელშეუხებლობას, თუმცა მასში ხაზგასმით იყო აღნიშნული, რომ „როგორც იურიდიულ პირს, პარტიას, აღარ შეეძლო შეღავათების მიღება. მათ არ შეეძლოთ რელიგიებზე, სექტებსა და მოძღვრებებზე დაყრდნობა და შესაბამისი დასახელებების გამოყენება. სახელმწიფო რეჟიმის სოციალური, პოლიტიკური, სამართლებრივი საფუძვლები ნაწილობრივადაც არ უნდა შეგუებოდა რელიგიურ რწმენასა და პრინციპებს. გადანყვეტილებაში აღნიშნული იყო თურქეთისათვის საეროობის მნიშვნელობა. ამ პრინციპის მიღებამ „დაანგრია შუასაუკუნებრივი დოგმატიკა და მეცნიერების მნიშვნელობა ცხოვრებისეულ პრინციპად აქცია, რომელიც თავისუფლებისა და დემოკრატიის გარანტია იყო.“

ნეჯმეთინ ერბაქანი არაფრად აგდებდა საკონსტიტუციო სასამართლოს გადანყვეტილებებს და განაგრძობდა უნივერსიტეტებში თავსაბურავის ტარებისათვის მორწმუნეთა წაქეზებასა და საერო რეჟიმის წინააღმდეგ მონოდებებით გამოსვლას. ამის ფონზე ქვეყნის სხვადასხვა რაიონში, უნივერსიტეტებისა და მეჩეთების წინ ტარდებოდა აქციები, სადაც აქტიურობით გამოირჩეოდნენ პარტიის ლიდერები. ნეჯმეთინ ერბაქანი საზოგადოებას მოუწოდებდა: „ეს პარტია ჯიჰადის⁶ ისლამური არმიას, რომლისთვისაც თქვენ მთელი ძალით უნდა იღვანოთ.“ მონოდების პარალელურად გაისმოდა მუქარებიც. მაგალითად:

⁶ჯიჰადი – (არაბ.) წმინდა ბრძოლა, საწმუნოებისთვის ბრძოლა; სიტყვა – გულმოდგინება, თავგამოდება რწმენის გავრცელების და განმტკიცების მიზნით ნებისმიერი საშუალებების გამოყენებასთან დაკავშირებული ისლამით გათვალისწინებული დანაწესი, რომელიც ითვალისწინებს სხვა რელიგიის მიმდევრების წინააღმდეგ წმინდა ომის გამოცხადებასაც.

კეთილდღეობის პარტიის დეპუტატი ჰალილ ჩელიქი საზოგადოებას მოუწოდებდა, რომ „თუ სამხედრო გენერალიტეტი კეთილდღეობის პარტიის ხელისუფლების დროს გახსნილი იმამ-ჰათიბების სკოლებს დახურავდა, სისხლი დაიღვრებოდა და ქვეყანაში ალჟირზე უარესი რამ მოხდებოდა.“

ფაქტობრივად, ისლამისტები საზოგადოებას დაუმორჩილებლობისაკენ მოუწოდებდნენ, რასაც ქვეყანაში უნდა მოჰყოლოდა პოლიტიკური სიტუაციის ახალი გამწვავება და მათი ძალაუფლების განმტკიცება. ეს აისახა კიდევ საკონსტიტუციო სასამართლოს ორი ნევრის გადმობირებაში. კერძოდ, ჰაშიმ ქილიჩმა და საჯით ადალმა განაჩენის წინააღმდეგ მისცეს ხმა. მოტივების წერილობით განმარტებაში ს. ადალის აზრით, „საეროობის დამტკიცება არ შეიძლება კეთილდღეობის პარტიის მსგავსი პარტიების არსებობის გარეშე მოხდარიყო.“ მან დაიმონმა ევროკავშირის გადანყვეტილება ადამიანის უფლებათა დაცვის შესახებ და აღნიშნა, რომ „საკონსტიტუციო სასამართლოს გადანყვეტილება ამ ორგანიზაციის პრინციპებს შეესაბამება. საკონსტიტუციო სასამართლოს მტკიცება იმის შესახებ, რომ კეთილდღეობის პარტიის განცხადებებსა და ქმედებებს ტერორთან აქვს კავშირი - დაუსაბუთებელია. პოლიტიკურ ასპარეზზე გამოსვლა შეუძლია როგორც ხელისუფლებას, ასევე ოპოზიციას.“ ჰ. ქილიჩი კი ამტკიცებდა, რომ „აზროვნების თავისუფლება მარტო მათთვის კი არ უნდა არსებობდეს, ვინც პოზიტიურ შეხედულებებს ან იდეებს წარმოადგენენ, არამედ იმათთვისაც, ვინც განსაკუთრებულ, შემოფოთების გამომწვევ აზრებს გამოთქვამენ. მისი აზრით, დაირღვა დაცვის უფლება, რადგანაც, იგი უბრალოდ არ არსებობდა. მონმეებისათვის არ მოუსმენიათ, კონსტიტუციაში გათვალისწინებული დაცვის პირობები და უფლებები არ შესრულებულა.“ როგორც ჰ. ქილიჩი თვლის, კონსტიტუციის შეცვლა პარლამენტში ერბაქანის ზოგიერთი გამოსვლის გამო მის უპასუხისმგებლობაში დადანაშაულება თვით კონსტიტუციას ეწინააღმდეგება. კანონის მიხედვით დეპუტატი პასუხს არ აგებს იმაზე, როგორ იყარა კენჭი ან რით გამოვიდა მეჯლისში, წინააღმდეგ შემთხვევაში იგი იძულებული იქნებოდა პარლამენტში ყოფნის მთელი ხუთი წელი

განმავლობაში ხმა არ ამოელო. ჰ. ქილიჩი იმასაც არ დაეთანხმა, რომ აკრძალვის მიზეზად შეიძლება თავსაფრის ტარებაც ჩაითვალოს. მან მრავალჯერ დაიმოწმა შესაბამისი კანონმდებლობა, რომელიც უმაღლესი განათლების დანესებულებებში, მათი ავტონომიური სტატუსის შესაბამისად, უფლებას იძლევა ტანსაცმლის, მსოფლმხედველობის, ტრადიციების, რწმენის საკითხებში დამოუკიდებლად იმოქმედონ.

ჰ. ქილიჩი იმის წინააღმდეგია, რომ რომელიმე პარტიის ან მისი წევრის მიერ თავისი იდეოლოგიის არსის განმარტება შეფასდეს როგორც რელიგიური რწმენის ექსპლუატაციის მცდელობა. „დემოკრატიაზე ლაპარაკი არ შეიძლება იქ, სადაც ნახალისებულია შეხედულებათა ცალმხრიობა, სადაც ითვლება, რომ თითოეულმა ისევე უნდა იფიქროს, როგორც ყველა დანარჩენმა... ცხადია, თურქეთს საზოგადოების სამართლებრივი ნესრიგის დაცვის უფლება აქვს. კონსტიტუციისა და კანონმდებლობის მეშვეობით სახელმწიფოს ერთიანობის, საეროობის პრინციპის დაცვა - სახელმწიფოს სტრუქტურული მთლიანობისათვის ჯერ კიდევ ყველაფერს არ წარმოადგენდა. სახელმწიფოს მოვალეობა იდეებისა და რწმენის გასახელმწიფოებრობაში კი არა, არამედ ნდობისა და თავისუფლების ატმოსფეროში, ინდივიდუუმებისა და ორგანიზაციებისათვის საკუთარი თავის გახსნის საშუალების უზრუნველყოფაშია.“

რაც შეეხება ერბაქანის მიერ პრემიერ-მინისტრის შენობაში ტარიკათების ლიდერებისათვის გამართულ სადილს, ჰ. ქილიჩი ამ ღონისძიებებს განიხილავდა, როგორც მშვიდობისა და თანამშრომლობის უზრუნველყოფაზე გათვლილ - სოციალური აქტივობის მაგალითს.

ს. ადალის აზრით, დემოკრატია „არ წარმოადგენს გაყოფისა და დანაწილების, იძულებითი გაჩუმების, ზეგავლენის, დაშინებისა და მიტაცების ხელოვნებას კეთილდღეობის პარტია არსებული რეჟიმის ნაწილი იყო, რომელიც მასების პარტიად მიღებული ხმების წყალობით იქცა, ის საეროობას კი არ უთხრიდა ძირს, არამედ აწრთობდა მას... საეროობა განმტკიცებულია, დროა სახელმწიფომ არბიტრის პოზიცია დაიკავოს... ახლანდელ სისტემას სახელმწიფოს რამდენიმე კაცი წარმოადგენს,

198

ისინი უპირატესობით სარგებლობენ. შეადგენს, მათთვის უზრუნველყოფილია უპირატესობა. იქმნება საშიშროება იმისა, რომ - მმართველი პარტიის ხელთ არსებულ ძალაუფლებას საკუთარი სურვილის მიხედვით გამოიყენებენ. კონფლიქტების ქეშმარიტი სათავე სწორედ აქაა. პოლიტიკური ბრძოლა თანაბარ პირობებში უნდა მიმდინარეობდეს.“

თურქეთის უმაღლესი საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას, ისლამური პარტიის დახურვის შესახებ, უარყოფითად შეხვდნენ დასავლეთში, რადგან ეს ქვეყანაში დემოკრატიის შეზღუდვად მიიჩნიეს.

ამ მხრივ საინტერესოა აშშ -ის სახელმწიფო დეპარტამენტის განცხადება, რომელშიც ნათქვამია, რომ: „კეთილდღეობის პარტიისათვის დახურვის განაჩენის გამოტანა დიდ ზიანს მოუტანდა თურქეთში მრავალპარტიულ სისტემას და შეაფერხებდა ქვეყანაში დემოკრატიზაციის პროცესს.“

ამ განცხადებას გამოეხმაურა თურქეთის უმაღლესი საკონსტიტუციო სასამართლოს თავმჯდომარე ი. ოზდენი, რომელმაც განაცხადა, რომ „თურქეთი ამერიკის მსახური როდია, რომ მისი ყველა სურვილი შეასრულოს. ჩვენ ჩვენი კონსტიტუცია გვაქვს და მის საფუძველზე ვიმოქმედებთ. არცერთ უცხო ქვეყანას არა აქვს უფლება, რომ რაიმე ზეგავლენის მოხდენა სცადოს მსგავსი საკითხების გადაწყვეტაზე.“

თურქეთის პრეზიდენტმა სულიმან დემირელმა კეთილდღეობის პარტიის აკრძალვას „საწყენი მოვლენა“ უწოდა, თუმცა იქვე დასძინა, რომ გადაწყვეტილება სერიოზული, სასამართლო განხილვის შედეგად მიღებული ლოგიკური განაჩენია, „კანონი“ ყველაზე მაღლა დგას და იგი უზენაესია“ - აღნიშნა პრეზიდენტმა.

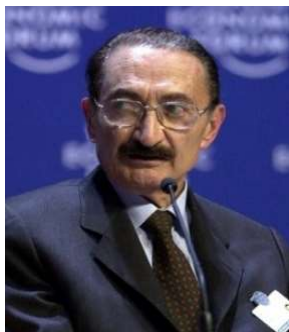

რეჯაი ქუთანი

1998 წლის გაზაფხულზე, აკრძალული კეთილდღეობის პარტიის ბაზაზე დაფუძნდა ისლამურ ფასეულობებზე ორიენტირებული სათნოების პარტია, რომლის ლიდერად იმავე წლის 14 მაისს არჩიეს რეჯაი ქუთანი.

კეთილდღეობის პარტიის დახურვის შემდეგ ეროვნული უშიშროების საბჭოში გაიმართა დისკუსია, თუ ვინ და როგორ წარმოადგენდა ქვეყნის პოლიტიკურ ცხოვრებაში საზოგადოების იმ მსხვილ სოციალურ ფენას, რომელიც ისლამურ პარტიას უჭერდა მხარს. თურქი მეცნიერი უმუთ კივანჩი ამ საკითხთან დაკავშირებით წერდა: „პარტიის დახურვასთან ერთად ხელისუფლების სათავეში ახალი ძალის მოყვანის შანსი არ გამქრალა. რას უნდა წარმოადგენდეს ის პოტენციალი, რომელმაც პარტიის წარმატება უზრუნველყო. კეთილდღეობის დახურვის და ახალი სათნოების პარტიის ჩამოყალიბებით მათ პარლამენტში მოახერხეს კვლავ ჰყოლოდათ ძლიერი ძალა.“

1998 წლის დასაწყისში 550 ადგილიდან 160 ეკუთვნოდა დამოუკიდებლებს, რომელთა შემადგენლობაშიც 147 დეპუტატი ყოფილ ისლამურ კეთილდღეობის პარტიას წარმოადგენდა. მეორე ადგილზე აღმოჩნდა დედასამშობლოს (139), მესამეზე ჭეშმარიტი გზის (92), შემდეგ მოდიოდნენ მემარცხენე-დემოკრატიული (63), სახალხო-რესპუბლიკური (55), თურქეთის დემოკრატიული პარტია (22) და სხვა.

ბიულენტ უჯევიტი

ამ ფაქტთან დაკავშირებით დამოუკიდებელი დეპუტატი ჯემილ ჩიჩეკი (ყოფილი კეთილდღეობის პარტია) ამტკიცებდა, რომ კეთილდღეობის პარტია რეალობაში ხელოვნურად გაბერილი პარტია იყო და მისი დახურვაც ამას ადასტურებდა. „სამართლიანი წყობის“ იდეა იდეოლოგიური მოდელისაგან მისწრაფებას მოწმობს, მაშინ როცა თურქეთი პრაგმატულ მიდგომას საჭიროებს. პარტია დახურულია, მაგრამ საზოგადოების მნიშვნელოვანი ნაწილი ამას ყურადღებას არ აქცევს. ნეჯმეთინ ერბაქანს კი, ნამდვილად, საზოგადოებისათვის უნდა მიემართა პარტიის პრობლემის სამართლიანი გზით მოგვარებაზე, ახალი პირობების, მეთოდების შემოღებაზე, რის შემდეგაც თურქეთში დაპირისპირებებისაგან ყველა შეიკავებდა თავს. „ჩვენ შეგვიძლია თავსაფრიანი ქალიშვილების რეაქცია გა-

ვიგოტ, მაგრამ პარტიამ წინასწარ მარცხისთვის განწირული კონფლიქტების (წვერის, თავსაფრების, ნამაზის თანახმად სამუშაო დღის მონესრიგების) შედეგადაც დაკარგა ძალაუფლება.“ პასუხად ჩიჩეკი აღიარებდა, რომ „როცა XXI საუკუნის დასაწყისში იქ, სადაც სახელმწიფომ მეცნიერებასა და სწავლების ხარისხს უნდა მიხედოს, ქალიშვილების თავსაფრებზე ზრუნავენ - ეს მათთვის უბედურებაა. ადრე მორწმუნეებს იმაში ადანამაულებდნენ, რომ შვილებს სკოლაში არ უშვებდნენ, ეხლა მათ ეკითხებიან - რატომ არ უშვებთო.“

კეთილდღეობის პარტიის ყოფილი წევრები - პარლამენტის დეპუტატები, პარტიის დახურვის შემდეგ დამოუკიდებელი სტატუსით დიდხანს არ დარჩენილან. ხანმოკლე დროის განმავლობაში აქტივისტებმა შექმნეს ახალი სათნოების პარტია და როგორც კეთილდღეობის პარტიის კანონიერი მემკვიდრე, ესწრებოდნენ სხდომებს, აწყობდნენ ერბაქანთან შეხვედრებს, ამუშავებდნენ პარტიის საქმიანობის ახალ კონცეფციას და სხვა.

ერთ-ერთმა თურქულმა გაზეთმა „ჰურრიეთმა“ პარტიის ახალი დასახელების გამო მწარე ირონიისაგან თავი ვერ შეიკავა და დასძინა: „ბოლოს და ბოლოს გავიგებთ, რა არის სათნოება? ასეთი დასახელების პარტია ვერ იცრუებს, საეროობის პრინციპების აღიარების, საკონსტიტუციო სასამართლოს განდიდების შემდეგ მას მტრად ველარ გამოაცხადებენ და ა. შ. პარტია ბოსნიელი მუსლიმებისათვის შეგროვილ ფულს ვერ მიითვისებს და არაბული ქვეყნებიდან მას ტომრებით ვერ ჩამოიტანს. მისი ლიდერები გადასახადებს თავს არ აარიდებენ, თავიანთი ქონების შესახებ პატიოსნად განაცხადებენ და ზექიათს⁷ დაუფიქრებლად ღარიბებს გადასცემენ, რამდენადაც „სათნოება“ თანასწორობის გარეშე არ არსებობს, ამიერიდან, პარტია თანასწორობას განათლების დარგშიც მოითხოვს, ე. ი. არა მარტო თავსაფრიანი, არამედ მემარცხენე ათეისტი⁸ ქალიშვილებისთვის-

⁷ ზექიათი - ისლამური ტერმინი, ნიშნავს ქონების ერთი ნაწილის ღარიბებზე მიცემას.

⁸ ათეისტი - ათეიზმის მიმდევარი; პირი, რომელსაც ღმერთი არ სწამს.

საც. იგი მამაკაცებისა და ქალების თანასწორობას დაუჭერს მხარს, არჩევნებზე კი ქალების კანდიდატურებსაც წამოაყენებს.“

სათნოების პარტიამ, ჯერ კიდევ 1998 წლის ზაფხულში განაცხადა, რომ პარტია მზად იყო ახალი საპარლამენტო არჩევნებისათვის. მათ ლიდერებს - რეჯაი ქუთანს და აიდინ მენდერესს-არაერთგზის აღუნიშნავთ, რომ პარტიის რეორგანიზება მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა შესაძლებელი, თუ ხელისუფლება ქვეყნის საყოველთაო დემოკრატიზაციისათვის (იგულისხმება საკანონმდებლო და სახელმწიფო ძალაუფლება) გადამჭრელ ნაბიჯებს გადადგამდა. იმ პერიოდში თურქეთში ისეთი განცხადებებიც კი გაისმა, თითქოს „პარტიის ხელმძღვანელობა ქალების გარეშე შეუძლებელიაო.“ ამ ფაქტის შემდეგ, იზმირის ილის სათნოების პარტიის ხელმძღვანელობაში, რომელიც 25 კაცს ითვლიდა, აირჩიეს ოთხი ქალი (მათგან ორი თავსაბურავს არ ატარებდა), ამასთან დაკავშირებით პარტიის ხელმძღვანელობამ განაცხადა, რომ „პარტიაში მამაკაცებისა და ქალების დაყოფა არ იარსებებს.“ სათნოების პარტიისაგან პარლამენტის დეპუტატთა შორის ჩატარებული გამოკითხვით, აშკარა გახდა, პარტიაში „თავსაბურავიანი“ ქალების მიღების ტენდენცია, მისი რეალიზება კი თავდაპირველად ორგანიზაციებს დაევალოთ.“

სათნოების პარტიის ლიდერმა რეჯაი ქუთანმა თავის ერთ-ერთ გამოსვლაში უარყო ვარაუდი, თითქოსდა ყოფილი ისლამური სათნოების პარტია კეთილდღეობის პარტიის გაგრძელებას წარმოადგენდა. მან იქვე დასძინა, რომ სათნოების პარტია 15 წლის წინ შეიქმნა და დღეს მას 55%-ს ახალი თაობა შეადგენს. ამდენად, როგორც კადრებით, ასევე სტრუქტურულად სათნოების პარტია, კეთილდღეობის გაგრძელებას არ წარმოადგენდა.“

ცალკეულ ეტაპზე საზოგადოებაში გამოთქმული იყო ეჭვი პარტიაში სავარაუდო ცვლილებათა შესახებ. ამ ფაქტთან დაკავშირებით საინტერესო მოსაზრება გააჩნდა თურქ ისტორიკოსს ჰასან პულურს. ის აღნიშნავდა, რომ „რასაც არ უნდა ლაპარაკობდნენ, როგორც არ უნდა შეიცვალოს პროგრამები, სათნოების პარტია დღეს დეპუტატების, მუნიციპალიტეტების

და პროვინციათა ხელმძღვანელობის შემადგენლობის მიხედვით კეთილდღეობის პარტიის გაგრძელებაა. ეს კადრები ციდან არ ჩამოფრენილან. დიდი ხანია იცნობენ ერთმანეთს. ამ კადრებს უდრეკი საძირკველი აქვთ შენარჩუნებული..... ფაქტია, რომ მათ სახელისუფლებო დედასამშობლოს და ჭეშმარიტი გზის პარტიის იმედზე ხელი აიღეს.“

საერო ხელისუფლება სათნოების პარტიას არ აძლევდა თავიანთი საქმიანობის განახლების საშუალებას. სასამართლო დევნა მათ მიმართ 1998 წლის ზაფხულიდან შემოდგომამდე გრძელდებოდა. ასე მაგალითად, რიზეს პროვინციაში, ერთ-ერთი მუნიციპალიტეტის ისლამისტი თავმჯდომარის ე. უზუნის მიმართ გამოაქვეყნეს განცხადება გამოძიების დაწყებასთან დაკავშირებით. განცხადებაში ნათქვამი იყო, რომ მუნიციპალიტეტის ხელშეწყობით რიზეში „მზადდებოდა მომავალი სამხედრო კადრები, განკუთვნილი ისლამური სახელმწიფოს შექმნის მოსამზადებლად. ამისათვის, ისინი სამხრეთ-აღმოსავლეთ და ცენტრალურ ანატოლიაში თავს უყრიდნენ ობლებსა და ღარიბი ოჯახის შვილებს. ჩვენ მათ ისე ვამზადებთ, რომ ისინი თვალის დაუხამხამებლად გადაეშვებიან ცეცხლში. ახლა 400 ასეთი ბავშვი რიზეს ტერიტორიის ინტერნატებსა და პანსიონატებში ცხოვრობენ,“ - აცხადებდა მუნიციპალიტეტის თავმჯდომარე. ხელისუფლებამ ე. უზუნს მისი ცხრა წლის წინანდელი საქციელიც შეახსენა, როცა იგი 23 აპრილის (რესპუბლიკიური მმართველობის პერიოდიდან ეს ბავშვთა დღესასწაულია) ღონისძიების ჩაშლას ლამობდა, რადგან თვლიდა, რომ ის „ხელოვნური“ იყო, ხოლო ბავშვებს არ აძლევდა ლექსის ნაკითხვის უფლებას, თითქოსდა მათში სულთნის ჩამოგდება იყო შექებული.“ სათნოების პარტიის აქტივისტები როგორც საზოგადოების წინაშე, ისე ძალოვან და საკანონმდებლო სტრუქტურებში გამოდიოდნენ, რეფორმირების ინიციატორებად. მაგალითად, ამ საკითხთან დაკავშირებით პარტიის ერთ-ერთი დეპუტატი ხ. დიკიჯიმი საზოგადოების წინაშე გამოვიდა მოსაზრებით, რომ გენშტაბი დაქვემდებარებოდა თავდაცვის სამინისტროს, რომელსაც, როგორც ცნობილია, თურქეთში სამოქალაქო პირი (მმართველი პარტიის წარმომადგენელი) უდგას სათავეში. მისივე შეხედუ-

ლებით, გენშტაბის მეთაური (რომელსაც ჯარების სახეობათა სარდლებიც ექვემდებარებიან) პარლამენტის და არა პრეზიდენტის მიერ უნდა იყოს დანიშნული. მოსაზრებაში ყურადღება გამახვილებული იყო აგრეთვე ეროვნული უშიშროების საბჭოს ლიკვიდაციისა და მისი ფუნქციების მთავრობისათვის გადაცემის საკითხზე. სათნოების პარტიის 100-ზე მეტი დეპუტატის მიერ ხელმოწერილი წინადადებები სხვა მოსაზრებებსაც შეიცავდა, რომლებიც სამოქალაქო ხელისუფლების სტრუქტურებში სამხედროთა წარმომადგენლობის შეზღუდვასაც ითვალისწინებდა. ამ საკითხთან დაკავშირებით, პარტიის ლიდერმა რ. ქუთანმა განაცხადა, რომ ის აპირებდა „უმაღლესი სამხედრო საბჭოს გადაწყვეტილებების ადამიანის უფლებათა ევროპის სასამართლოში გაგზავნას, რამდენადაც ამ საბჭოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილებანი ქვეყნის სასამართლო ორგანოებისათვის შეუვალი იყო.“

1998 წლის მიწურულს, თურქეთის ცნობილმა პოლიტიკურმა მოღვაწემ, მიუმთაზ სოისალმა, რომელსაც ადრე მინისტრის პოსტები ეკავა, დაიწყო თავისი შეხედულებების დაფიქსირება საზოგადოების წინაშე, იგი ეჭვქვეშ აყენებდა, ხელისუფლებისა და საერო პოლიტიკოსების დამოკიდებულებას ისლამისტებისადმი და მოითხოვდა პოლიტიკური ბრძოლიდან ჩამოეშორებინათ სათნოების პარტია. მისი მტკიცებით: „თურქეთში მეორედებოდა სიტუაცია, რომელიც 1997 წლის 28 თებერვლამდე იყო შენარჩუნებული, როცა ეროვნული უშიშროების საბჭომ დაგმო ხელისუფლებაში ისლამური კეთილდღეობის პარტიის ქმედებანი და ანალოგიური შეიძლება მომხდარიყო სათნოების პარტიის მაგალითზე.“

მთელი 1998 წლის მანძილზე ქვეყანაში მიმდინარეობდა კამათი ვადამდელი საპარლამენტო არჩევნების დანიშვნის საკითხზე. პრემიერმა მ. ილმაზმა და სახალხო - რესპუბლიკური პარტიის ლიდერმა, დენიზ ბაიკალმა, 5 ივლისს ხელი მოაწერეს ე. წ. „თანხმობის პაქტს“, რომლის მიხედვითაც გადაწყდა, რომ არჩევნები ჩატარდებოდა 1999 წლის 18 აპრილს.

1998 წლის 25 ნოემბერს პარლამენტმა უნდობლობა გამოუცხადა 55-ე მთავრობას. პრეზიდენტმა, სულეიმან დემირელმა

მინისტრთა კაბინეტის ჩამოყალიბება დაავალა მემარცხენე-დემოკრატიული პარტიის ლიდერ ბიულენტ ეჯევიტს, რომლის მიერ შექმნილი უმცირესობის მთავრობა თურქეთის დიდმა ეროვნულმა კრებამ დაამტკიცა 1999 წლის 17 იანვარს.

მომავალ არჩევნებთან დაკავშირებით პრეზიდენტმა დემირელმა განაცხადა: „თურქეთში რესპუბლიკისადმი, ლაიციზმისადმი, არმიისადმი მტრობა დაუშვებელია. თუ მომავალ არჩევნებში ბოროტად გამოიყენებენ რელიგიურ განწყობილებებს და არმიის მიმართ მტრულ გამოხტომებს ექნება ადგილი, სახელმწიფო სათანადო ზომებს მიიღებს. ჩვენ არ შეველევიტ რესპუბლიკას, რომელმაც დღემდე მოგვიყვანა. ყველამ უნდა იმოქმედოს დემოკრატიული, ლაიციისტური რესპუბლიკის კანონების ფარგლებში. პარტიებიც თავიანთ არსებობას დემოკრატიულ - ლაიციისტურ რესპუბლიკას უნდა უმაღლოდნენ. არ მოჭრან ტოტი, რომელზედაც თვითონ სხედან, მომავალ არჩევნებს მიმართულემა სჭირდება, რომელსაც ქვეყნის პოლიტიკური სისტემა მისცემს. ყველა უნდა დაირაზმოს დემოკრატიული და ლაიციისტური რესპუბლიკის გარშემო და ხმა უნდა მისცე სტაბილურობას.“

როგორც ვხედავთ, ქვეყანაში მზადდება ახალი გამოსვლები, მიმართული ისლამური ორიენტაციის პარტიის საქმიანობის წინააღმდეგ და ქვეყანაში საერო მმართველობის განსამტკიცებლად, რომლის გარანტიად თურქეთის რესპუბლიკაში ყოველთვის სამხედრო გენერალიტეტი გვევლინება.

აღმასრულებელი ხელისუფლებიდან ისლამური ორიენტაციის ადამიანების ჩამოშორების და საერო კოალიციური კაბინეტის ფორმირების შემდეგ, არმიის მესვეურებმა, ეროვნული უშიშროების საბჭოში თავიანთი შესაძლებლობის გამოყენებით, დაიწყეს აღმასრულებელ ხელისუფლებაში ისლამისტთა საქმიანობის შედეგების ლიკვიდაცია. 1998 წლის ზაფხულიდან აქტიური ზომები გაატარეს სახელმწიფო დანესებულებების - პირველ რიგში განათლების სამინისტროს, უნივერსიტეტების, სამხედრო სასწავლებლებისა და სხვა სახელმწიფო სტრუქტურების მიმართ. ძირითადად საქმე ეხებოდა ქვეყანაში ისლამის

პროპაგანდაში ეჭვმიტანილი კადრების წმენდას, მოსწავლეთა და მასწავლებელთა მიერ „რელიგიური ტანისამოსის“ ტარების საკითხს, საერო კანონმდებლობის დაცვას, ვაკუუმების⁹ საქმიანობის შემოწმებას და სხვა.

1998 წლის მარტში უნივერსიტეტების რექტორებმა ახალი ვითარების გათვალისწინებით გამოაქვეყნეს განცხადება დოლბანდის შესახებ, რომელშიც ხაზგასმული იყო, რომ „უნივერსიტეტის მასწავლებელთა საზოგადოებამ მიიღო რეზოლუცია დოლბანდის თაობაზე საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებისა და განათლების სამინისტროს ინსტრუქციების შესრულების აუცილებლობის შესახებ. „თავსაფარი და ჩარმაფი - პოლიტიკურ განხეთქილებათა საბაბია..... უნივერსიტეტები კი ცოდნისა და ტექნიკური პროგრესის ტაძარი.“ მოვლენები, რომლებიც უნივერსიტეტებში - ჩვენი პროგრესის, ჩვენი დინამიკის, ჩვენი მომავლის ლოკომოტივებში ხდება და რომლებიც თანამედროვეობასთან გვეერთებს, ხელს უშლის მათ განვითარებას და ზიანს აყენებს ქვეყანას.“ როგორც ვხედავთ, განსაკუთრებით რთული იყო უნივერსიტეტებში სტუდენტთა მიერ დოლბანდის ტარებაზე უარის თქმისათვის კომპანიის ჩატარება. ამ ფაქტთან დაკავშირებით ქვეყნის შორეულ რეგიონებში, კერძოდ, ბინგელის პროვინციის ქ. ბათმანში დაიწყო საპროტესტო გამოსვლები, რასაც რამდენიმე ათეული დემონსტრანტის დაკავება მოჰყვა.

1998 წლის ზაფხულიდან საგრძნობლად გაძლიერდა გენერლების გავლენა მთავრობაზე და თვით პრემიერ-მინისტრ მ. ილმაზზე, რომელსაც ბრალად ედებოდა იმ პერიოდში მოქმედ მეჯლისში ისლამისტების მიმართ რბილი, შემრიგებლური პოზიციის დაკავებაში.

პარლამენტის ერთ-ერთ სხდომაზე პრემიერ-მინისტრი მ. ილმაზი შეეცადა სამხედროებისათვის მიეთითებინა, თუ რა იყო მათი მოვალეობა. მან განაცხადა, რომ „რეაქციასთან ბრძოლა

⁹ ვაკუფი - (არაბ. Wakūf) მაჰმადიანურ ქვეყნებში: უძრავი ან მოძრავი ქონება, რომელიც საჩუქრის სახით გადადის უპირატესად მაჰმადიან სასულიერო პირთა ხელში.

მთავრობის მოვალეობაა და არა სამხედროების. მათ თავიანთი საქმე უნდა აკეთონ, რადგან ბევრი სამუშაო აქვთ ეგეოსის ზღვაზე, კვიპროსზე, ქურთებთან და სხვა...“ მ. ილმაზის სიტყვები თურქეთის მასობრივ ინფორმაციათა საშუალებებმა დაუყოვნებლივ გაავრცელეს, სამხედრო ხელმძღვანელობა მისი მეთაურის, არმიის გენერალ ი. ჰ. ყარადაის, თავმჯდომარეობით მაშინვე შეიკრიბა გენშტაბში სათათბიროდ. მონაწილეებს შორის იყვნენ: სახმელეთო ძალების სარდალი, არმიის გენერალი ხუსეინ ქივრიკოღლუ, სამხედრო-საზღვაო ძალების სარდალი, ადმირალი სალიმ დევრიშოღლუ, სამხედრო-საჰაერო ძალების სარდალი, არმიის გენერალი ილჰან კილიჩი, ჟანდარმერიის ძალების სარდალი, არმიის გენერალი ფიქრეთ ოზდენ ბოზთეფე. გენერლებმა თათბირის შემდეგ მკაცრი განცხადება მოამზადეს - „მიმართვა ერისადმი,“ რომელიც ქვეყნისათვის 1998 წლის 21 მარტს გახდა ცნობილი. საზოგადოებამ ამ ფაქტს - მთავრობისადმი სამხედროების მემორანდუმი უწოდა. ასეთი მკვეთრი განცხადება გენშტაბს ისლამური კეთილდღეობის პარტიის დროსაც არ გაუკეთებია. მასში, ნათქვამი იყო, რომ „თურქეთის შეიარაღებული ძალების მოვალეობა და უფლებამოსილება კონსტიტუციით არის დადგენილი... ტერორისა და რეაქციის წინააღმდეგ ბრძოლა ყოველი მოქალაქის უპირველესი მოვალეობაა, ვისაც ამ ქვეყანაში თავისუფლად და დამოუკიდებლად ცხოვრება სურს. კონსტიტუციითა და კანონებით თურქეთის შეიარაღებული ძალებისადმი მინიჭებული უფლებამოსილებანი როგორც ადრე, ახლაც დაუყონებლივ იქნება შესრულებული... თურქეთის შეიარაღებული ძალები ყოველთვის ემორჩილებოდნენ რესპუბლიკურ მთავრობას, მაგრამ არავის, რა თანამდებობაც უნდა ეჭიროს და რა მოვალეობასაც არ უნდა ასრულებდეს, არ შეუძლია გამოვიდეს და იმოქმედოს ისე, რომ ჩრდილი მიაყენოს თურქეთის შეიარაღებულ ძალებს ან ეჭვი შეიტანოს მათში, როგორც ქვეყნის უსაფრთხოების, სეპარატიზმისა და რეაქციასთან მებრძოლში... თურქეთის შეიარაღებული ძალები ჩვენი ქვეყნისათვის საშიშროება კი არ არის, არამედ იგი უსაფრთხოების გარანტიაა. ისინი არასოდეს გააკეთებენ იმას, რაც მათ რწმენასა და ერისადმი პატივისცემას შებლაღავს და მომავალშიც, თურქეთის შეიარაღებული ძალები ყოველგვარ პოლიტიკურ მო-

საზრებებზე ამალღებთან და თავიანთ პოზიციასა და მოქმედებას შეინარჩუნებენ.“

საზოგადოებისადმი გენშტაბის მიმართვამ ქვეყნის პოლიტიკურ წრეებში აღშფოთება გამოიწვია. ცნობილი პოლიტოლოგი აიდინ ენგინი აღწერს იმ დრამატულ ვითარებას, რომელსაც ადგილი ჰქონდა მემორანდუმის გამოქვეყნების შემდეგ. ხომ არ მომხდარა სამხედრო გადატრიალება? მ. ილმაზი ხომ არ გადამდგარა? და სხვა. მხოლოდ შუალამისას გახდა ცნობილი, რომ არავითარი გადატრიალება არ იყო მომხდარი. ენგინი დასძენდა სამოქალაქო ხელისუფლების საქმეებში სამხედროების ჩარევის შესახებ: „როგორია საზოგადოებისა და ხელისუფლების განვითარების შედეგი ამ უკანასკნელი ორმოცი წლის მანძილზე, მიღწეულია თუ არა პროგრესი, თუ ყველაფერი ეს უაზრო შრომას გვაგონებს - ოფლისა და სისხლისღვრით ქვას მთაზე ააგორებს, შემდეგ იგი უკანვე ჩამოგორდება და ყველაფერი თავიდან დაიწყება.“

ისლამურმა სათნოების პარტიამ გენშტაბის დემარში ღიად დაგმო. პარტიის ზოგიერთმა წევრმა მ. ილმაზს სამხედროების ამგვარ ქმედებათა წინააღმდეგ ბრძოლისაკენ მოუწოდა და აღნიშნა, რომ მემორანდუმი უფრო მკაცრია, ვიდრე 28 თებერვლის გადანყვეტილებანი. თ. ჩილერმა კომენტარისაგან თავი შეიკავა. დემოკრატიული თურქეთის პარტიის ლიდერმა (კოალიციის მონაწილე) ჰ. ჯინდორუქმა განაცხადა, რომ მიმართვა მთავრობას კი არა, პირადად მ. ილმაზს ეკუთვნისო. პრეზიდენტმა ს. დემირელმა თავი შეიკავა ამ ფაქტზე კომენტარისაგან. თურქეთის უმსხვილესი პროფესიული გაერთიანების თავმჯდომარემ, თიურკ მერალმა, განაცხადა, რომ იგი შენუხებულია ქვეყანაში შექმნილი ვითარებით.

არმიის ოფიციალური პირების განცხადებაზე მ. ილმაზმა ტელევიზიით გამოსვლისას აღნიშნა, რომ მისი მოღვაწეობა ქვეყანაში „დემოკრატიულია“ და ის კვლავ ურყევად რჩება თავის პოზიციებზე, რათა მისი ვალია თავი აარიდოს ყველაფერს, რაც რესპუბლიკურ თურქეთს განვითარებაში შეუშლიდა ხელს.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომაზე განსაკუთრებული ყურადღება გამახვილდა მ. ილმაზის მჭიდრო ურთიერთობა-

ზე ისლამურ კაპიტალთან. ამ ფაქტთან დაკავშირებით მ. ილმაზ-მა განაცხადა, რომ „ჯეროვნად უნდა დადგინდეს, ენევა თუ არა რომელიმე ფორმირება რეაქციულ საქმიანობას. თუ დადგინდა ანტისახელმწიფოებრივი საქმიანობა, ჩვენი მთავრობა კანონის შესაბამის ზომებს მიიღებს.“

მის მრავალრიცხოვან კომენტარებში გამოთქმული იყო იდეა, რომ 28 თებერვლის გადაწყვეტილებები ქვეყანაში არ ხორციელდება, რომ ისლამის მომხრეებმა მოახერხეს და შექმნეს საკუთარი პარტიები, ვაკუუმები, მედრესეები, ჰოლდინგები და დარწმუნებული იყვნენ, რომ შეძლებდნენ საეროობასა და დემოკრატიაზე ორიენტირებული რესპუბლიკის დამხობას. გამოჩენილი ეკონომისტი, მემარცხენე ცენტრისტული წრეების წარმომადგენელი, იაკუბ კეპენეკი სტატიაში „რემონტი“ წერდა: „20 მარტის შემდეგ პოლიტიკური ცხოვრება ახალ კალაპოტში დგება... პოლიტიკა ქვეყანაში ხელახლა იქმნება, მის წამყვან საზრუნავს კი ისლამის მომხრეთა მზარდი გავლენა წარმოადგენს.... ისლამის პოლიტიზირების საკითხში მეჯლისის პარტიათა უმეტესობა (ერთის გარდა - სახალხო - რესპუბლიკური პარტია) გამოვიდა ისლამის აშკარად პოლიტიზირების წინააღმდეგ. კეპენეკის აზრით, „პოლიტიკური ისლამის“ ნაქეზება თურქეთში ახალი ხილი არ იყო, იგი მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დაიწყო და მთიდან დაგორებული თოვლის გუნდასავით თანდათან გაიზარდა, თუმცა ისლამის ახლანდელი პოლიტიზირება წინანდელისაგან რიგი თავისებურებებით გამოირჩევა. „პოლიტიკური ისლამი“ თავის შიგნით სულ უფრო იშლება - რბილი ვარიანტიდან უკიდურესობამდე, ფარული არაბულიდან ღია თურქულ ნაციონალიზმამდე.“ კეპენეკი იქვე დასძენს, რომ „პოლიტიკური ისლამი“ დღითიდღე სულ უფრო სწრაფად იღებს ხელში საზოგადოების მართვას. ჩინოვნიკების აშკარა დახმარებით კი სახელმწიფო სტრუქტურები ისლამური კადრების ხელში გადადის, ეს ხდება ყველგან -განათლებიდან - უშიშროებამდე, ჯანდაცვიდან - გუბერნატორების თანამდებობამდე. ბოლო დროს ნათლად გამოიკვეთა კიდევ ერთი მოვლენა - ლაიცისტური თურქეთის ცხოვრება სულ უფრო მეტად მიისწრაფვის ისლამისაკენ. ეს არა მარტო უნივერსიტეტების ხელმძღვანელთა მხრიდან დოლბანდის პრობ-

ლემასთან დამოკიდებულებაში ვლინდება, არამედ იმ ყურადღე-
ბის მასშტაბებშიც, რომელიც ბეჭდვით გამოცემებში ისლამს ეთ-
მობა. ინტელექტუალური გარემო, პირველ ყოვლისა, ტარიკათე-
ბის შეიხებით ან სულიერი მოძღვრებით არის წარმოდგენილი.
თურქეთის შეიარაღებული ძალები ყოველმხრივ ცდილობენ ამ
ტენდენციის შეჩერებას. თავიანთი პოლიტიკის სფეროდ ისინი
საეროობას ასახელებენ. მათ სურთ შეაგულიანონ ის პოლიტიკუ-
რი პარტიები, რომლებიც საეროობის სიკეთით სარგებლობენ.
სურთ, რომ პარტიებმა თვითონ დაიცვან საეროობა. წინააღმდე-
გობანი ამ პუნქტიდან იწყება. პარტიები ხვდებიან, რომ საეროო-
ბის გარეშე დემოკრატია არ არსებობს, მაგრამ პრაქტიკაში ამის
ტრანსფორმირებას წლობით აჭიანურებენ. ასეთ პირობებში სა-
ზოგადოებას ვერაფრით ვერ დაუღწევია თავი დილემისაგან –
„ხიშტი თუ ირთიჯა.“

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომის წინ, სამხედრო-
ებსა და სამოქალაქო ხელისუფლებას შორის პოლემიკა იმით
დასრულდა, რომ სამთავრობო კოალიციის მეთაურებმა მ. ილ-
მაზმა, ბ. ეჯევიტმა და ჰ. ჯინდორუქმა ხელახლა განაცხადეს
რეაქციასთან ბრძოლა და სახელმწიფოს ყველა ინსტანციის თა-
ნამშრომლებს შეახსენეს, რომ თურქეთში მზადდებოდა კანონპ-
როექტი ვაკუუმების, ორდენების, შემონიშნულობათა მოკრეფის
აკრძალვის, სისხლის სამართლის კოდექსის 163-ე მუხლის გა-
უქმების შემდეგ წარმოშობილი სიცარიელის შევსებისათვის
მზადებისა და ისლამის პროპაგანდისათვის სასჯელის, ისლამის
მომხრე სახელმწიფო მოსამსახურეების სამსახურიდან დათხო-
ვნის შესახებ. მ. ილმაზმა შეხვედრაზე მონაწილეთა სახელით
განაცხადა, რომ „რეაქციასთან ბრძოლის საკითხებში მთავრო-
ბასა და შეიარაღებულ ძალებს შორის აზრთა სხვადასხვაობა
არსებობს, მთავრობამ მიიღო ყველაზე ქმედითი ზომები რეაქ-
ციასთან ბრძოლაში, რისთვისაც ხელისუფლების სხვადასხვა
დონეზე რამდენიმე დამატებითი ცენტრი და მექანიზმია შექ-
მნილი.“ მ. ილმაზი ამტკიცებდა, რომ „მისი გამოსვლები და
განცხადებები არასწორად იქნა მიწოდებული და განმარტებუ-
ლი საზოგადოებისათვის. ამასთან იმედი გამოთქვა, რომ ყველა

გაუგებრობა ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომაზე იქნებოდა მოხსნილი.“

ეროვნული უშიშროების საბჭოს მორიგი სხდომა პრეზიდენტ სულეიმან დემირელის თავმჯდომარეობით ჩატარდა 1998 წლის 27 მარტს. სხდომაზე ეროვნული უშიშროების საბჭოს და გენშტაბის სამდივნომ დაწვრილებით წარმოადგინა მასალები რელიგიური საზოგადოებების, ისლამური კაპიტალის, ვაკუუმების საქმიანობის, აგრეთვე სახელმწიფო სამსახურში რეაქციული კადრების არსებობაზე. პრეამბულაში აღნიშნული იყო, რომ ყველაფერი ეძღვნებოდა მიმდინარე საგარეო და საშინაო მოვლენების შეფასებას, რომლებიც ქვეყნის ეროვნული უშიშროების მდგომარეობაზე ახდენდნენ გავლენას. მოხსენებაში განსაკუთრებული ყურადღება იყო დათმობილი სეპარატისტულ ტერორიზმთან განსახორციელებელ ბრძოლის ზომებზე (იგულისხმება ქურთი სეპარატისტები (ხაზგასმა ჩვენია ე.მ.)) და სხვა.

ეროვნული უშიშროების საბჭოს მიერ მიღებული დოკუმენტის დებულებათა კომენტარებისას თურქული საზოგადოება გამოხატავდა ფრიად განსხვავებულ, ხშირ შემთხვევაში ურთიერთსაწინააღმდეგო აზრს. მაგალითად, თურქეთში მორწმუნეთა რელიგიური გრძნობებით მანიპულირებაზე საუბრისას ხშირად მოიხსენებდნენ ისლამურ საზოგადოებებს. მეორე მხრივ, სამთავრობო კოალიციაში შემავალი „თურქეთის დემოკრატიული“ პარტიის ლიდერი ჰ. ჯინდორუქი აქტიურად მოითხოვდა ეროვნული უშიშროების საბჭოს უფლება - მოსილებათა და ვალდებულებათა ზღვრის დადგენას. მისი აზრით, „საბჭო ქვეყანაში მთავრობის მაკონტროლებელ ორგანოდ უნდა იქცეს.“ თურქეთის განათლების მინისტრი კი მოსახლეობას აუწყებდა, რომ „სამინისტროს რამდენიმე წამყვანი ჩინოვნიკი დოღბანდის თაობაზე მიღებულ გადაწყვეტილებათა შეუსრულებლობის გამო გათავისუფლეს სამსახურიდან, ასევე ისინიც, ვინც სამინისტროს კადრებში რეაქციონერთა შეღწევას უწყობდა ხელს. ამ ფაქტთან დაკავშირებით ცნობილი თურქი საზოგადო მოღვაწე ხ. ჩეთინქაი აცხადებდა, რომ „მაღალ თანამებობებზე დარჩენილი „ისლამური ორგანიზაციების“ მომხრეები, რომლებსაც სკოლებისათვის წიგნების მიწოდებელი საგამომცემლო დანესებულებები ეკუთვნით, აქ-

ტიურად საქმიანობენ თურქულ-ისლამური სინთეზის განსახორციელებლად. დღეს სახალხო განათლების სამინისტრო ერთ ორდენს, „მიურიდებს“ ექვემდებარება, ეს ხალხი ისე განაგრძობს ორგანიზებას, რომ მინისტრ ულუგბაისა და ეჯევიტის შეშფოთებას არ იწვევს.“ ჩეთინქაიას მოსაზრებით, „სულეიმანის, ნაკშენდიების და ნურჯისტების ორდენების მომხრეებმა სახელმწიფო სტრუქტურებში თავიანთი ფინანსური ორგანიზაციები შექმნეს.“ ტელევიზიით უკვე იკრძალებოდა ისეთი პროგრამის ჩვენება, რომელშიც „პოლიტიკური ისლამისა“ და მათ მომხრეთა მიმართ კრიტიკული შენიშვნები იყო გამოთქმული.“

ეროვნული უშიშროების საბჭოს მიერ ჩატარებული სხდომის დღის წესრიგში შეტანილი ირთიჯას და ეკონომიკურ შესაძლებლობების საკითხზე მიმომხილველი მუსტაფა ბალაბაი წერს: „ეროვნული შეხედულების მომხრეები ქვეყანაში სამსხვერპლო ცერემონიისა და ზოგიერთი მუნიციპალიტეტისაგან წელიწადში მილიონ დოლარზე მეტს იღებენ. ისლამური ორგანიზაციების საქმიანობას აქტიურად უჭერენ მხარს საზღვარგარეთ (ირანი, ლიბანი, ქუვეითი, საუდის არაბეთი) მოქმედი ისლამური ორგანიზაციები. ქვეყნის შიგნით ისლამური კაპიტალის სიმძლავრე საზოგადოებების, კომერციული კომპანიების, ჰოლდინგების, ფინანსური ორგანიზაციების, ვაკუუმებისა და ზოგიერთი მუნიციპალიტეტების ხარჯითაა ფორმირებული. გამოვლენილი 385 კომპანიის საერთო კაპიტალი 500 ტრილიონ ლირას ითვლის. გარდა ამისა, კვების დარგში, ინდუსტრიაში, ტექსტილში, მშენებლობაში, ჯანდაცვაში, საგამომცემლო საქმეში, მარკეტინგში, საბანკო და საფინანსო საქმეში ოთხი ათასამდე ფირმა ითვლება. ისინი მხოლოდ საკუთარ კაპიტალზე მუშაობენ და ბანკების კრედიტებით არ სარგებლობენ.“

ეროვნული უშიშროების საბჭოს სხდომის ზოგიერთი დანვრილებითი ცნობების მოყვანის შემდეგ პრესამ კომენტარი გაუკეთა ამ სხდომაზე გენერალურ შტაბთან შექმნილ დასავლეთის მუშათა ჯგუფის მოხსენებას. უმთავრესი ყურადღება დაეთმო დოლბანდის ტარების, სახელმწიფო კადრებში ისლამისტების შეღწევის, ისლამურ-ფინანსური წყაროების, განათლების სისტემის მდგომარეობას და სხვა.

ამ მოსაზრებიდან გამომდინარე, შეიძლება აღვნიშნოთ, რომ ერბაქან-ჩილერის მთავრობის წასვლით არ შეიძლება მოგვარებულიყო „პოლიტიკური ისლამის“ საკითხი. მ. ილმაზიცი და კოალიციაში შემავალი მისი მოადგილეებიც „ვერ ამჩნევდნენ“ ისლამის მომხრეების გავლენის ზრდას სახელმწიფო ორგანიზაციებში.

სწორედ ქვეყანაში შექმნილ ამ რთულ პოლიტიკურ ვითარებაში, 1999 წლის 18 აპრილს ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, რომელიც მემარცხენე - დემოკრატიული პარტიის გამარჯვებით დამთავრდა.

პარტიის დასახელება		პროცენტი	დეპუტატების რაოდენობა
1	მემარცხენე-დემოკრატიული პარტია (DSP)	22,06	136
2	ნაციონალური მოძრაობის პარტია (MHP)	17,98	129
3	სათნოების პარტია (FP)	15,38	111
4	დედასამშობლოს პარტია (ANAP)	13,22	86
5	ჭეშმარიტი გზის პარტია (DYP)	12,0	85
6	სახალხო-რესპუბლიკური პარტია (CHP)	8,79	-

არჩევნების შემდეგ, თურქეთის საზოგადოებაში ფართოდ გავრცელდა მოსაზრება იმის შესახებ, თუ რით იყო გამოწვეული მემარცხენე - დემოკრატიული და ნაციონალური მოძრაობის პარტიების გამარჯვება და ვინ გაერთიანდებოდა მომავალ სამთავრობო კოალიციაში.

მემარცხენე - დემოკრატიული პარტიის გამარჯვება მეტწილად გამოწვეული იყო მათი მთავრობაში მოღვაწეობის პირ-

ველსავე თვეს, კენიაში თურქეთის ნომერ პირველ მტრად შერაცხული, ქურთისტანის მუშათა პარტიის დამაარსებლის და ლიდერის აბდულაჰ ოჯალანის დაკავებით. ამ ფაქტმა საზოგადოების თვალში მემარცხენე-დემოკრატიული პარტია და მისი ლიდერი ბ. ეჯევიტი გმირად აქცია, რადგანაც ანკარა ოჯალანის დაკავებას უკანასკნელი 15 წლის განმავლობაში ამაოდ ცდილობდა. ისიც უნდა ითქვას, რომ ბ. ეჯევიტს პოპულარობა არც ადრე აკლდა. 1974 წელს სწორედ მან შეიყვანა თურქეთის არმია კვიპროსში.

ქურთისტანის მუშათა პარტიის ლიდერის დაკავებას ქვეყნის დიდ ქალაქებში (სტამბოლი, ანკარა) ტერორისტული აქტები მოჰყვა, რამაც თურქეთის მოსახლეობაში ნაციონალური გრძნობების გაღვივება გამოიწვია, ეს კი გარკვეულწილად აისახა ნაციონალური მოძრაობის პარტიის (დ. ბაჰჩელი) გამარჯვებაში.

თურქეთის პოლიტიკური ელიტა ვარაუდობდა, რომ ნაციონალური მოძრაობის პარტია თურქეთში არსებულ 10%-იან ბარიერს გადალახავდა, მაგრამ ამგვარ წარმატებას არავინ მოელოდა.

ისლამისტების წარუმატებლობას ხელი გარკვეულწილად შეუწყო პოლიტიკიდან ძველი ლიდერის ნ. ერბაქანის ჩამოცილება. აქედან გამომდინარე, პარტია არჩევნებს მოუმზადებელი შეხვდა.

1999 წლის საპარლამენტო არჩევნებში დამარცხდა მემარჯვენე ცენტრისტული ძალებიც. სახელისუფლებო დედასამშობლოს და ქვეყნის გზის პარტიებმა საერთო ჯამში ხმების 25,23% მოიპოვეს (წინა არჩევნებში კი 38,83%). არჩევნების შემდეგ, ქვეყანაში შექმნილი შიდაპოლიტიკური ვითარების გამო, დღის წესრიგში მთელი სიმწვავეით დადგა ამ პარტიების გაერთიანების საკითხი. მით უფრო, რომ საუბარი იყო პარტიების ორი შეურიგებელი ლიდერის თ. ჩილერისა და მ. ილმაზის გადადგომაზე.

ამ ფაქტის გაგრძელება იყო თ. ჩილერის პარტიის ყოფილი წევრის, შინაგან საქმეთა მინისტრის, იმჟამად ქ. ელაზის დამოუკიდებელი დეპუტატის მეჰმედ ალარის მიერ, 1999 წლის 2 მა-

ისს ანკარაში, იპოდრომზე ჩატარებული მიტინგი, სადაც უმრავლესობა მოითხოვდა თ. ჩილერის გადადგომას. მის პოსტზე კი სახელდებოდა ყოფილი სახელმწიფო მინისტრების აივაზ გოქდემირისა და მეჰმედ ალას კანდიდატურები, ხოლო დედასამშობლოს პარტიის ლიდერად ასახელებდნენ თ. ოზალის შვილს აჰმეთ ოზალს. 1999 წლის არჩევნებში მემარჯვენეების დამარცხებას პოლიტოლოგები მათ შორის არსებული უთანხმოებით, გაუთავებელი შუღლითა და მაფიოზურ კლანებთან მათი კავშირით ხსნიდნენ.

რესპუბლიკური თურქეთის ისტორიაში მეჯლისის გარეთ პირველად დარჩა სახალხო-რესპუბლიკური პარტია. ვარაუდობდნენ, რომ ეს ფაქტი ქემალიზმს დიდ დარტყმას მიაყენებდა (სახალხო-რესპუბლიკურმა პარტიამ წინა არჩევნებში ხმების 10,7% მოიპოვა).

1999 წლის 2 მაისს პირველად შეიკრიბა თურქეთის ახლადარჩეული 21-ე მონვევის დიდი ეროვნული კრება, რომელიც ექცესეებით დაიწყო. სხდომაზე ისლამური სათნოების პარტიის დეპუტატის, მერვე ქავაქჩის პარლამენტში თავსაბურით გამოჩენამ დიდი აჟიოტაჟი გამოიწვია. მემარცხენე-დემოკრატიული პარტიისა და ქემალისტური იდეების სხვა პარტიის დეპუტატებმა მერვე ქავაქჩის დარბაზიდან გაძევება მოითხოვეს. ეს ფაქტი იმის აღმნიშვნელი იყო, რომ ისლამური პარტია და მისი წევრები რთულ პირობებშიც კი მზად არიან შეინარჩუნონ ისლამური ტრადიციები.

1999 წლის 3 მაისს თურქეთის რესპუბლიკის პრეზიდენტმა სულეიმან დემირელმა ახალი, რიგით 57-ე, მთავრობის ჩამოყალიბება დაავალა მემარცხენე-დემოკრატიული პარტიის ლიდერს ბ. ეჯევითს, რომელიც 9 ივნისს თურქეთის დიდმა ეროვნულმა კრებამ დაამტკიცა. მან იმავე დღეს გამართულ პრესკონფერენციაზე განაცხადა, რომ „ახალ სამთავრობო კოალიციაში შევიდოდა სამი - მემარცხენე-დემოკრატიული, ნაციონალური მოძრაობის და დედასამშობლოს პარტიები.

ბ. ეჯევითის ახალი მთავრობის ჩამოყალიბების პროცესს თან დაერთო საპრეზიდენტო არჩევნების წინა ციებ-ცხელება. 2000 წელს ვადა გაუდიოდა სულეიმან დემირელს, რომელსაც

კონსტიტუციით მეორედ არჩევის უფლება არ ჰქონდა. დღის წესრიგში დადგა ახალი პრეზიდენტის არჩევის საკითხი.

თურქეთის რესპუბლიკის პრემიერ-მინისტრის ბ. ეჯევითის მიერ პრეზიდენტობის კანდიდატად დასახელებულ იქნა საკონსტიტუციო სასამართლოს თავმჯდომარე აჰმედ ნეჯდეთ სეზერი, რომელსაც ყველასათვის მოულოდნელად მხარი დაუჭირა მეჯლისში შემავალი ხუთივე პარტიის ლიდერმა და შეთანხმდნენ ერთ საერთო კანდიდატზე.

აჰმედ ნეჯდეთ
სეზერი

ვინაიდან სეზერი პარლამენტის წევრი არ იყო, მისი პრეზიდენტობის კანდიდატად დასახელებისათვის, თურქეთის კონსტიტუციის თანახმად, აუცილებელი იყო მინიმუმ 110 დეპუტატის ხელმოწერა. პარლამენტის წევრი პარტიების ლიდერთა ერთსულოვანმა მხარდაჭერამ სეზერის გამარჯვება წინასწარვე განსაზღვრა.

თურქეთის კონსტიტუციის თანახმად, პრეზიდენტობის კანდიდატმა მეჯლისში უნდა მოიპოვოს დეპუტატთა საერთო რაოდენობის (550) 2/3, ანუ 367 ხმა. წარუმატებლობის შემთხვევაში ინიშნება არჩევნების მეორე ტური იმავე პირობით. თუ მეორე ტურიც ვერ გამოავლენდა გამარჯვებულს, მაშინ ინიშნება მესამე ტური, სადაც საკმარისია დეპუტატთა უბრალო უმრავლესობის მხარდაჭერა. ასეთი რთული სიტუაციით შეხვდა რესპუბლიკური თურქეთი 2000 წელს.

საკონტროლო კითხვები:

- 1) დაახასიათეთ თურქეთის საშინაო - პოლიტიკური მდგომარეობა XX საუკუნის 90-იან წლებში;
- 2) ახსენით, რა ადგილს იკავებს ისლამისა და ლაიციზმის საკითხი 90-იანი წლების თურქეთის საშინაო პოლიტიკაში;
- 3) რა ადგილს იკავებს 90-იანი წლების თურქეთის საშინაო პოლიტიკაში ისლამური პოლიტიკური პარტიები?;

- 4) რა როლი უკავიათ სახელისუფლებო და ოპოზიციურ პარტიებს თურქეთის საშინაო ცხოვრებაში?
- 5) ახსენით, სამხედროების როლი 90-იანი წლების თურქეთის პოლიტიკურ ცხოვრებაში;
- 6) რა მსგავსებასა და განსხვავებას ხედავთ 90-იან წლებში მოღვაწე პოლიტიკურ ლიდერებს შორის?

პრაქტიკული დავალება:

გააანალიზეთ XX საუკუნის 90-იანი წლების თურქეთის საშინაო პოლიტიკის ძირითადი საკითხები.

გამოყენებული ლიტერატურა და ვებგვერდები:

1. ადემიშვილი კ., თურქეთის პოლიტიკური პარტიები ხელისუფლებისათვის ბრძოლაში, აღმოსავლეთმცოდნეობა, თსუ შრომები, №341, თბილისი, 2002.
2. ბატიაშვილი ზ., არმიის ადგილი და როლი თურქეთის რესპუბლიკაში (1923-2000 წლებში), თბილისი, 2003, საკანდიდატო დისერტაცია.
3. ბატიაშვილი ზ., ცნობარი თურქეთზე, საქართველოს სტრატეგიული კვლევების და განვითარების ცენტრი, ბიულეტენი, №23, თბილისი, 1999.
4. ბატიაშვილი ზ., თურქეთის შეიარაღებული ძალები, თბილისი, 2000.
5. თურქეთის რესპუბლიკის კონსტიტუცია, თურქულიდან თარგმნა და კომენტარები გაუკეთა გიორგი სორდიამ, თბილისი, 2000.
6. კომახია მ., პოლიტიკური ისლამი თურქეთში, საქართველოს სტრატეგიული კვლევებისა და განვითარების ცენტრი, ბიულეტენი, №47, თებერვალი 2001.
7. ლებანიძე ტ., თურქეთის პოლიტიკური პარტიების ისტორიული მიმოხილვა, თბილისი, 2011.

8. მაჩიტაძე ელ., ისლამისტური პარტიები თანამედროვე თურქეთში, ორიენტალისტური ძიებანი, კრებული, 3-4, თბილისი, 1995.
9. მაკარაძე ე., თანამედროვე თურქეთის აქტუალური საკითხები, ბათუმი, 2000.
10. სვანიძე მ., თურქეთის ისტორია, თბილისი, 2007.
11. სანიკიძე გ., ალასანია გ, გელოვანი ნ, ახლო აღმოსავლეთის ისტორია და მისი ურთიერთობა სამხრეთ კავკასიასთან (XIX ს.-XXI ს.-ის დასაწყისი), თბილისი, 2011.
12. Киреев Н.Г., История Турции XX века. Москва, 2007
13. Деловая Турция, Т. XV-XVI Москва, 2009.
14. Шувалова Н.Б., Турция XX век (сборник обзоров). Москва, 2002.
15. Ahmet Akcül, „Dünyanın Değişimi ve Erbakan Dervimi,~ İstanbul. 1995.
16. Akşit N, „Milli Tarih,“ c.II. İstanbul, 1993.
17. Bilge. Atatürk Kültür Dil ve Tarih Yüksek Kurumu. Kış 7. Ankara, 1999.
18. Bodgener D., Ankara's pipe dreams come true. Meed, 22 April 1994.
19. Erbil Tuşalp., Şeriatı beklerken. İstanbul, 1996.
20. Çavdar Tefik., Türkiye' nin Demokrası Tarihi. Ankara, 2003.
21. Türkiye Tarihi, № 5, Bugünkü Türkiye(1980-2003), İstanbul, 2005.
22. Zürcher E. J., Turkey: a modern history. 2004.
23. www.turkishdailynews.com.tr
24. www.iimes.ru.
25. www.akparti.org.tr
26. www.chp.org.tr
27. www.mhp.org.tr
28. www.dyp.org.tr
29. www.anap.org.tr
30. www.dp.org.tr